

Христо Радевски
Стихотворения
за деца

БЪЛГАСКИ ПИСАТЕЛ

ХРИСТО РАДЕВСКИ СТИХОТВОРЕНИЯ ЗА ДЕЦА

chitanka.info

ИМА ПАРТИЯ ТАКАВА

*Има партия такава,
млада като пролетта.
Нея слава увенчава
и я гизди храбростта.*

*Тя е смела, тя е силна,
тя не знае страх и смут,
тя страната ни обилно
богати с неспирен труд.*

*В дълбините земни влиза
тя за нефт и за руда.
Тя с любов следи дали са
дружни селото с града.*

*Дето мрак е, дето студ е —
праца топла светлина,
та да няма мрачни люде
в нашта хубава страна.*

*Тя строи заводи мощни,
в труд упорен тя зове,
та да бъдат по-разкошни
утрешните градове.*

*Тя помага на земята
да е плодна и добра,
та да бъде по-богата
нашата утрешна софра.*

Тя с науката окриля

*нашият голям копнеж
и набираме ний сили
за космически летеж.*

*Тя и дъжд, и слънце блика,
тя е като пролетта —
тази партия велика!
БКП се казва тя!*

ПИОНЕРСКА

*Ний сговорна сме дружина
пионерски млад орляк.
Няма връх, нито падина
да не можем ги премина
под разветия си флаг.*

*И не знаем ний какво е
тежък ден и страшна нощ.
Партията на Благоев
ни е командир и вожд.*

*Тук, край родната ни стряха,
нашите майки и бащи,
без да трепнат от уплаха,
се сражаваха и мряха —
зная аз и знаеш ти.*

*Но не знаем ний какво е
тежък ден и страшна нощ.
Партията, на Благоев
ни е командир и вожд.*

*И под туй червено знаме,
знаме в труд и боеве,
ний растем и ясно нам е,
че животът хубав там е,
дето Ленин ни зове.*

*И не знаем ний какво е
тежък ден и страшна нощ.
Партията на Благоев*

ни е командир и вожд.

АРМИЯТА НА ТРУДА

*След борбата величава
за народна свобода
крепне днеска с чест и слава
армията на труда.*

*Тази армия велика
ни приготвя облекла
и огрява с електрика
нашите хубави села.*

*Нови фабрики иззижда,
пътища навред строи,
училища и игрища —
за наука и игри.*

*По-красива, по-богата
прави тя от ден на ден
с песни весели земята,
на която си роден.*

*В пътя ѝ победно свети
петолъчната звезда.
Чест и слава на ръцете,
на ръцете на труда.*

СЪБКО-ЗЪБКО

1

Купи таткото на Съби
паста, четчица за зъби,
за да пази в чистота
свойте зъби и уста.

Ала Съби се чумери,
плаче му се чак дори:
туй ли татко му намери
да му подари?

Как с децата от махлата
с четката ще води бой?
На съседите стъклата
с паста как ще чупи той?

2

Мухомор е хитър паяк,
дебне той от стая в стая;
дебне и пресмята где
мрежата да си сплете.

Но прислужницата Галя
планове му разваля.
И от шътъка й той
няма мира и покой.

Просне мрежа зад вратата,
тя я помете с метлата.
Над дулапа я сплете,

7

тя и там я помете.

Мухомор се не отчая:
дири, дири — най на края
в кухнята намери кът,
гдето не безпокоят.

Там на лавичка една са:
Събковата четка, паста.
Тънат те във тъмен прах —
никой си не служи с тях.

Мухомор огледа вред и
в паяжина ги оплете.
Настани се в нея той
и си заживя в покой.

3

Татко Събка уговаря,
татко се на Събка кара:
— Събе, своята уста
мий, пази я в чистота;
че без зъби ще останеш,
болести ще те сломят,
старец немощен ще станеш,
ще се сбръчкаш още млад...

Но не ще да знае Съби,
а се плези и се зъби.
Орехите като с клещи
чупи с зъби тоз герой
и след гозбите горещи
пий вода студена той.

4

Мама често питаше гальовно:

8

— Миеш ли си зъбките редовно?
Събко слъгваше я: „То се знае!“
И отиваше да си играе.

Но една година вече Съби
не похвана четката за зъби.
Зъбките му бяха бели, бели,
а сега са жълти пожълтели.
И децата вместо Събко
викаха му Жълтозъбко.

5

Трима дяволи-дюлгери
сред таванския боклук
разговарят в мрака черен,
хленчат там един пред друг.

Трима дяволи-бацили,
дето носят болестта,
дето дирят зъби гнили
и нечистите места.

И оплакваха се те,
че се чисти и мете:
„Няма вече, братя, няма
работа за нас в света.
Вредом с грижа най-голяма
пазят чудна чистота.

Ний сме смъртните зарази,
носим болести и смърт,
ала с чистота се пази,
пази се от нас светът...“

Мухомор бе там наблизко,
чу той този разговор
и по паяжинна нишка

слезе ниско, ниско, ниско
и им каза Мухомор:

— Не скърбете, не плачете,
работа за вас аз знам:
в спалнята под вас слезнете
и ще видите вий там —
знал в тъмнината, Съби
хърка сам-самин в нощта
и немитите му зъби
чакат вашите длета.

6

Луда радост в миг обхвана
дяволите от тавана.
Казаха „мерси“ тогаз
на добрия паяк
и се спуснаха завчас
в Събковата стая.

Събко-Зъбко тихо спеше
и стъкла насън трошеше.

Нощ е. В стаята е мрак.
И сред тишината
спи си нашият юнак
сам-самин в кревата.

През прозореца тогава
дяволите пропълзят.

И в немитата уста
те се настаняват.
Де ще найдет по света
те уста такава?

7

Спи ти, Събко-Зъбко, спи ти
с тези зъби неизмити!...

Дяволите сред устата
си размахаха длетата,

чуковете и свредлите,
брадвичките и теслите...

Трак-чук, жан-жин, трака-чука!...
И зъбът се рони, пука.

Блъскаха, трошиха, биха,
цяла пещера пробиха.

Събко сети болки смътни
в десния си малък кътник.

Но насън му се пристори,
че троши той с него орех.

8

Оле! Оле! Оле-е!
Страшно зъбоболие!

Събко се събуди.
Събко като луд е.

Рипна от кревата,
плаче и се мята.

— Оле, мамо, тате-е,
скоро тук елате!

Кътникът върти ме,
щрака и гори ме!...

Сякаш сто игли-и...
Олеле, боли-ли... и...

И... и... иии!...

9

Събко чак до сутринта
плака, пъшка и пухтя.
Мира му не даде тя —
болестта му — през нощта.
Бузата му тегне, тегне,
сякаш камък там е легнал.

А главата му каква
е порасла след това!
Грозна, глупава глава!
Та глава ли е това? —
Вижте, вижте, вижте, вижте —
смешно, глупаво главище!

Как сега, как сега
ще излезе той така?
Вън децата откога
дирят нещо за шега?
Ще му се присмеят-смеят,
песен те ще му запеят.

10

И потърси Събко цяр
при съседката-знахар.
При съседката си Вела,
баба Вела-Гърбавела.

Баба Вела-Гърбавела
всичко може да цери:
наранено, заразено,

външно, вътрешно, строшено,
щом като е за пари...

Много вече се изпече
в докторския занаят:
бае, знае да гадае...
И по този начин в рая
пратила е сума свят.

А самата тя горката
боледува в пек и мраз.
Треска има всяка зима,
кашлица неизлечима,
зъбобол и ишиас.

Що да стори? Тук-там корен
има в своята уста.
Затова се разболява,
ала Събка убеждава,
заблуждава Събка тя:

„Не старило, а патило
питай в този грешен свят.
Много веща в болестта съм:
ти си, сине, урочасан,
щом те зъбите болят.“

И натъпка тя на Събка
във устата прахоляк.
Взе да бае, да заклина
с бухалова перушина,
с мъртъв костенурски крак.

11

А немита е устата,
и боли, боли зъбът.
Дяволите зли, рогати

пеят, вихрен танц въртят:

„Да живее баба Вела,
Вела-ела-Гърбавела!
Иха-ха! Иха-ха!

Много, много, много знае
да лекува и да бае.
Иха-ха! Иха-ха!

С бабешката ѝ наука
ний сме като в рая тука!
Иха-ха! Иха-ха!

Да живее баба Вела,
Вела-ела-Гърбавела!
Иха-ха! Иха-ха!“

12

Дядо Влад е побелял.
Той живял е сто години.
Много чул, видял, разбрал,
много патила преминал.
Три пъти е бил на бой,
бягал някога от чума...
Гледа Събка-Зъбка той,
гледа го и дума:
— Хубостта е до очи,
сладостта — до зъби.
Тази мъдрост научи,
запомни я, Събе!
Здрави зъби — светли дни,
младини красиви.
Здрави зъби — запомни! —
старини щастливи.
Виж ме — аз съм здрав, щастлив
сто години, Събе,

доживях, че бях грижлив —
пазих своите зъби!
А когато заболят
зъбите човека,
не при баби се церят,
а при зъболекар!

13

Чисто е, мирише на аптека
при добрия чичо зъболекар...
„Сядай, Събко-Зъбко, тук на стола,
ей сега ще махнем зъбобола!...“

И в зъба му дупката мънинка
той прочисти с тъничка машинка,
пломба тури и зъбът му пак
е като преди — и здрав, и як.

14

Горко вам, дюлгери-дяволи!
Вам, бацили, болки причинявали!
Знам: не сте се вий надявали
да ви изметат така оттука —
от устата — на боклука.

Нито ти пък, Мухоморецо,
паяко — че през прозореца
ще изхвъръкнеш като перушина,
с мръсната си паяжина.

Няма вече онзи Събко —
непослушен жълтозъбко.
Вече в своята уста
Събко пази чистота.

Всяка сутрин, обед, вечер

мие зъбите си вече.
Мие ги и спи си той
в сладки сънища, в покой.

НАОПАКИ

КОЛКО Е ХУБАВО ЗИМЕ...

*Колко е хубаво зиме, другари!
Няма бълхи,
ни мухи,
ни комари.*

*Няма ни жсега,
ни ветрища прашни,
нито пък бури
и гръмове страшни.*

*А над поля,
градища
и балкани
бели безкрайни юргани застлани.*

*Ами пързалките,
снежните хора?
Битките с топки от сняг без умора?...*

*Баба любима е бялата зима!
Само че много лош навик тя има:
Щипе ми бузките,
двете ушлета
и на доматче ми прави нослето.*

*Всичко туй смешно и весело става,
но не разбирам —
защо ме задява:*

*Аз ли съм толкова сладък и хубав,
или пък тя е тъй лоша и груба?*

ПУСТА БАБА ХЛЕВОУСТА

*Пуста баба хлевоуста,
не оставя хората!
Като седнала сред пруста,
като замърморала:*

*„А бре, баби,
а бре, Веско,
а бре хей, немирнико,
я виж как си си наплескал
крачоците, дирника!*

*Па недей така подсмърча,
а си трий носленцето!
Ти не гледай Пенин Сърча —
мяза на прасенце той!*

*Като влизаш в своята спалня,
я кажи —
събу ли са?
Или мъкнеш цяла кална,
цяла кална улица?*

*Бърже яж и после вземай
книжката, сметалката.
След урока има време,
време за пързалката...“*

*Пуста баба хлевоуста,
не оставя хората!
Като седнала сред пруста,
като замърморала!*

*Дава тя съвети чудни,
дава наставления.
Само че са много трудни
те за изпълнение!*

ВОЙНИЦИ

Бати Злати рече:

— Хайде

да играем на войска!

Строй се, мирно, момко млади!

Стъпвай смело!

Ха така!

И в голямата ни стая

почнах аз да удрям крак.

С маршировките си смаях

близките съседи чак.

— Леви!

Десни!

Леви!

Десни!

Марш, напред!

За бой със щик!

Ох, съвсем не било лесно

да си примерен войник!

Марширувах час и нещо

в строен, боен, бодър ход.

Стана в стаята горецо —

целият потънах в пот!

А пък бати — командира —

до стената се засмял.

Гледа ме и се подпира

като някой генерал.

— Хайде —

рече, —
стига вече!...
Браво!
Ти си бил юнак!
Отдъхни сега добре, че
след това ще почнем пак!

— Че да почнем! —
му извиках. —
Без да губим нито час!
Ама ти да си войникът,
командирът да съм аз!

ПРОЛЕТ

*Няма я вече
лютата зима!
Нейде далече
тя си замина.*

*Ех, че обичам,
грейне ли пролет!
Цвят е накичил
клоните голи.*

*Ластовки черни
порят небето.
Щъркел се мерне
нейде в полето.*

*Вятър повей те,
пее ти звънко,
пей ти,
зове те:
„Хайде навънка!“*

*Шир ти лазурна!
В тебе да литна!
И да се гмурна
В шумата китна!...*

АЗ НА ЦИРК БЯХ...

Аз на цирк бях оня ден,
цирк „Обединение“.
Гледах смаян, възхитен
чудно представление.

Най-напред Шаранът млад
с глас висок представи ни
цирковия весел свят —
майстори прославени!

После нещо профуча
страшно изтопурка там:
с триста километра в час
мина Костенурката.

Виж Комарът
виж герой,
с мускули засрами ни!
Чупи на гърди си той
воденични камъни!

Ето, с крясъци и вой —
като в стръвна лудница;
Заекът надви в двубой
цяла вълча глутница!

После —
музикална част:
Свраката с Магарето.
Тя подарка с нисък глас,
тънката удари то.

*А Шопарът —
друс — друс —
тропна пред народа там
ръченица, ама с вкус,
ситна и по модата...*

*Бре, че хубав, весел цирк,
с номера подбирани!
Смях и веселби безспир —
смей се до примиране!...*

*Аз на цирк бях оня ден,
цирк „Обединение“.
Гледах смаян, възхитен
чудно представление.*

*Препоръчвам го и вам,
и на вашите, близките.
Три години след това
има да се кискате!*

ХИТРАН-МЪРЗЕЛАН

*Наш Иван-Мързелан
е голям хитран.
Пред децата от село минава
за нечуван герой,
за голям звездоброй. —
Всичко може и всичко познава!*

*И разправя, че бил
при реката Нил
и видял крокодил огромен.
Крокодила убил,
триста души спасил
и му дали корали за спомен.*

*И разправя Хитран,
че с един аероплан
се изкачил чак при звездите.
Преброил ги той,
този смел звездоброй —
точно сто милиона билѝ те!*

*И добавя Иван,
и добавя Хитран:
— А пък който не вярва — да иде
и да види при Нил
оня зъл крокодил,
и спасените хора да види.*

*И добавя Иван,
и добавя Хитран:
— Щом не вярваш — иди в небосклона
при звездите — и там*

*ти ще видиш и сам,
че са точно сто милиона!*

МАРИ, ПИСАНО...

*Мари, Котарано ле, Писано,
що си толкоз лоша, неразбрана?*

*Виж каква ми пакост ти направи!...
Я си припомни,
или забрави
как в поличката си съм те гряла,
как от шкафа мляко съм ти крала!*

*Лъгала съм зарад тебе мама,
че не си изяла ти салама.
Бой съм била рунтавата Дора,
щом те погне някъде из двора.*

*Ама ти от дружба не разбираш,
ти за нищо нещо се нервираш.
Дръгнах ти опашката космата —
изфуча,
издраска ми ръката!*

*Мари, Котарано ле, Писано,
не разбра ли —
туй шега бе само!*

НЕКА ВСЕКИ СЕ ПОУЧИ ОТ ДОБРОТО ВЯРНО КУЧЕ, ОТ ПЕТЕЛА ШИПОКРАК И ОТ МАЙСТОРА КОТАК

*Петля наш попитах аз:
— Петльо златоперести,
имаш чудно хубав глас,
гребенат и герест си.
Свойте тайни ми разкрий,
тайни недостигани —
как се будиш по зори
с твойто кукуригане?*

*Петлю, весел и засмян,
се изпъчи здравата:
— С по-сто-ян... с по-сто-ян...
с постоянство става то!*

*Мустакатия Котак
милвам аз и думам му:
— Имаш като тел мустак,
тяло — като гумено.
Но кажи, Котачко, как
майсторски ловиш ги ти
с мекия си ноктест крак
плъховете, мишките?*

*А Котакът:
— Мър-мър,
гордост туй за мене е...
Станах аз ловец добър
с много упражнения.*

*И отивам след това,
питам Шара — кучето:*

*с кучешката си глава,
как така научи то
кой е свой и кой е враг,
кой голям злосторец е —
та да може в ден и в мрак
да ни пази двора?*

*Каза Шаро:
— Съм готов
да умра за службата!
Върша всичко от любов,
от любов към дружбата!*

ДРУЖНИТЕ БРАТЯ

*Има пет рожби,
пет сипа Ръката.
Те са различни,
но всички са братя.
Равно делят помежду си труда,
равни са в радост
и равни в беда.*

*Ето го първия.
Казва се Палец.
Как ви се вижда?
Красив ли?
Едва ли!
Шишкав е той
и е нисък на ръст,
ала не може без този пръст.*

*А Показалецът ръст има среден,
става той пръв и си ляга последен.
Най-работлив е от всичките той,
ала не е ни красив, ни герой.*

*Средният брат е и едър, и снажен.
Много се пъчи и много е важен.
Важен е той,
но е малко страхлив,
снажен е той,
но е малко ленив.*

*Вижте Безименко —
няма той име.
А за некръстени не говори ми!*

*Нищо не може да работи сам.
Дето са други, и той ще е там.*

*Кутрето с име е,
но е пък смешно.
Може би много е зло и е грешно
и затова и до днес не могло
да порасте,
да тежи на тегло.*

*Има Ръката пет рожби,
пет сина,
слабости всеки отделно си има.
Ала когато в юмрук се сберат,
могат да свършат, каквото си щат!*

КОНЧО-ВИХРОГОНЧО И ВЪЛКЪТ НАРОДНА ПРИКАЗКА

*Веднъж на Балкана сам
Вихрогончо-Кончо пасял.
Минал гладния Вълчо оттам
и не щеш ли — Конча съзрял.*

*Приближил се до него той
и му казал по вълчи:
— Стой!
Със живота свой се прости —
ще ми бъдеш закуска ти!*

*И наистина Вълчо бил страшен
с това гладно и зло зъботракане.
Трепнал нашия Кончо уплашен,
ала било късно за бягане.*

*Но събрал
Вихрогончо
кураж
и казал
Вихрогончо:
— Яж!*

*Яж — и нека ти бъде сладко,
но една молба имам, братко!
Да помоля за миг, ако може,
тревопасния наш дядо боже —
да приеме душата ми той
в рая, в конския райски покой.*

И отвърнал Вълчо:

— Може!
Аз почитам законите божии.
Помоли се — тогава ще знам,
че безгрешна закуска ям.

И прилекнал Вълчо да чака...
Но не чакал дълго глупакът:
Кончо дигнал чифте и за миг
вместо кратка молба в небесата
пратил хубав кован ритник
на вълка по главата!

СТРАШНИЯТ РАЗБОЙНИК НА СТРАХА ОЧИТЕ СА ГОЛЕМИ.

Тръгнаха Ванчо,
Драганчо и Петю
да се разходят
далече в полето.

Ала вървяха
каквото вървяха,
сепнаха се,
край бостаните спряха.

— Олеле! —
викна Драганчо. —
Я вижте,
там сред бостана,
какво е главище!

— Туй е разбойник! —
изплаши се Петю. —
С пушка през рамо
и сабя в ръцете!

Ванчо заплака,
записка:
— Другари,
вижте към нас
през бостана удари!

Мигом тогава
назад по шосето
хукнаха презглава
трите момчета...

Ето насреца им
чичо Захарий,
яхнал си куцото
сиво магаре.

— Бягай да бягаме
òвреме, чичо!
Страшен разбойник
подире ни тича!

— Брей, че страхливци! —
засмя се Захарий.
И пред страхливците
в бяг той удари.

Срещат след малко
по друма пъдаря,
метнал през рамо
той пушката стара.

Бягай, че трийсет
разбойника страшни
тичат след нас
разярени и прашни.

— Не да са трийсет,
а трийс милиона,
като пилци
ще ги пръсна, подгоня! —

викна им той
и се тупна в гърдите,
ала пред всички
си плю на петите.

Стигнаха в селото

потни и в пяна.
Сума народ
се сбра на мегдана.

— Бре, че какво е,
че що е? —
ги питат.
Наште юнаци
разправят, горките:

„Триста разбойника
страшни, брадати
скитат в бостаните
и в градинята.

Ходят, където си искат,
на воля,
де кого стигнат —
обират и колят.

Страшно, ви казваме!
Малко остана
да ни направят
на мръвки в бостана!“

— Тъй ли!? —
развика се кмета. —
Сберете още сега
на мегдана мъжете!

И барабанът
веднага удари:
— Скоро елате тук,
млади и стари!

Сбраха се триста
и три юначини

*и се строиха
в три бойни дружини.*

*Храбра войска
и на битките вещи —
кой би могъл
да излезе насреща?*

*Де ги разбойниците
кръвожадни?
Бой и клане
до небето ще падне!*

*— Смело,
не бойте се!
Бийте, момчета!
Смърт на бандитите! —
викна им кмета.*

*И към бостаните
в страшна атака,
хукна войската,
без много да чака.*

*Ала когато
с ножове,
с пищови
стигнаха там те —
за боя готови, —*

*спряха се,
сепнаха се
във тревите:
— Де ги разбойните
страшни бандити?*

Нямаше там

*ни следа от разбойник,
а си растяха,
цъфтяха спокойно*

*чушки,
спанаци,
марули,
домати,
лук, меродия
и зелки пернати.*

*А пък сред тях
бе главище извило
дрипавото
бостанджийско плашило.*

МАЙСТОР СЛАВИ

С чудна майстория
се прослави Слави,
взе на стрина Сия
той кросно да прави.

Цели три недели
мери,
майсторосва,
цели три недели
стърга и рендосва.

Най-подире взе, че
в стана го премери.
— Късичко е! —
рече
и се начумери.

Грабна пак аршина,
пак крои,
беляза
и с една третина
още го отряза.

Още три недели
мери,
майсторосва,
още три недели
стърга и рендосва.

Пак премери в стана,
страшно се навъси.
— Пусто да остане,

пак излезе късо!

*Грабна пак аршина,
пак крои,
беляза
и наполовина още го отрязва.*

*Още три недели
мери,
майсторосва,
още три недели
стърга и рендосва.*

*Ала щом премери
трети път —
тогава
почна да се звери
и да дига врява:*

*— Своята наука
не разбирам вече!
Явно е, че тука
дяволът ми пречи!*

*Два пъти на стана
мерих и белязах,
два пъти го рязах —
късо пак остана!*

СТРИНА ПАВЛИНА ТУРИСТКА

*Стрина Павлина
туристка голяма е.
Друга такава в
България няма.*

*Излет да прави
до Витоша рече:
седмица в стягане
само изтече.*

*Купи си кремове,
пудри,
помада,
менти различни
за лека прохлада.*

*Купи си хлебчета —
черни и бели,
банички разни,
салами, сардели.*

*От магазините
в къщи занесе
двайсет пакетчета
с деликатеси.*

*Цяла аптека
пригответи горкана!
— Всичко —
си рече тя —
става в балкана.*

Взе си чаршафи,
дюшеци,
юргани,
а за забава —
дестина романи.

Седмица готви се
стрина Павлина,
най-после в десет
пред пладне замина.

Ето до Княжево
стигна с трамвая,
с автомобил
отлетя до Владая.

Взе там под наем
тя хранена коня;
яхна го,
качи се
чак на „Фонфона“!

Стрина Павлина
туристка голяма е.
Друга такава
в България няма.

Щом на „Фонфона“
от коня слезе,
сложи голяма,
богата трапеза.

Яде, що яде —
два часа и нещо, —
стана ѝ тежко
и много горещо.

*И сред съседната
гъста полянка
тя се опъна
на хладната сянка.*

*Колко с спала —
това не с важно...
Щом като мръкна
и стана влажно,*

*трепна, събуди се
стрина Паулина и
до разчекване чак
се прозина.*

*Яде пак два часа
и половина
и за Владая
обратно замина...*

*С автомобил
отлетя от Владая,
после от Княжево
пак с трамвая.*

*Стигна си в София
здрава и жива,
но от умора
цял месец почива...*

*Стрина Паулина
туристка голяма е.
Друга такава
в България няма!*

ТЕСЕН ПЪТ

*Вие се шосето чисто,
през нивята се белей.
А по него чичо Христо,
здраво пийнал, се люлей.*

*Ту се тирне към хендека,
ту в средата тръгне пак,
ту подрипне, ту полека
запреплита крак о крак.*

*А земята сякаш плава —
в миг в страни се наклони,
вгъне се и се изправя
чак до сини висини.*

*И шосето ту се дига,
ту пък хлътне изведнъж.
Ох, доникъде не стига
туй шосе нашир и длъж.*

*Чичо Христо се нервира,
мъмре под мустака чер:
— Брей, че тесен път планирал
пустият му инженер!*

СКЪПЕРНИКЪТ ДЯДО

1

*Живее на света един старик.
Богатства има като мина Перник.
И няма синове, ни дъщери,
и всеки знай,
че е голям скъперник.*

*Той има цели купища с пари.
Ала живее в страшна беднотия.
И своята бабичка от глад мори,
и често ѝ се сопа и я бие...*

2

*Но веднъж
от небето,
без светкавици, трясъци, резове,
руква дъжд от монети —
от жълтици, пендари, столовови.*

*Зазвънтят по къщата,
по прозорците и по комините,
заплющя
по земята —
от жълтици не може да минете!*

*Ето в миг
се затиря
от къщата народ по сокаците —
с весел вик
засъбира*

и в торби, и в джебове петаците.

3

*Като зърна този дъжд
да плющи нашир и длъж,
да звънти по тротоара —
викна дядо изведнъж
бабата си стара:
— Ставай, бабо, веднага!
Дай чували от мазата!
Ех, ще станем ний сега
най-богати на земята!*

4

*— Хъ, сега ще ми купиш кожух! —
рипна весела, радостна бабата.
Ала дядото рече ѝ:
— Ух,
ти ми искаш най-скъпата работа!*

*— Е, тогава забрадка поне!
Гледай, мойта е вече надупчена!
Ала дядото сопна се:
— Не!
Да не си все на ново научена!*

*— Но тогаз ще ми купиш игла
да си кърпя елека, терлиците!
— Их, че страшна беля си била —
за игли си не давам париците!*

5

*Почна баба тогава да плаче:
— Ти за мене не даваш петаче!
Аз ти готвя, пера и ти шия,
а живея и мра в беднотия!*

Всички знаят, че ти си богат,
а си стипца, скъперник, пинтия
и за смях си на целия свят!

Кипна пустия дядо тогава,
скочи, почна да дига врява:
— Бре, жена, да те дяволът вземе!
Хайде, тръгвай, че губим време!
Там събраха жълтиците — виж!
А пък ти за игли ме въртиш!

Ала бабата тропна и рече:
— Не! Кълна ти се в бога, човече,
че не мърдам — това да го знаеш, —
докато не ми обещаеш,
че ще имам игла още днес!
Инак — сам си чували изнес!

Скочи дядо и дигна юмрука:
— Бре, жена, аз мъж ли съм тука!...
Но преди да стовари удар —
трепна, сепна се...
и се събуди...

.....
... Няма капчица дъжд навън!
Този златен дъжд бил само сън!...

6

Дядото ядосан се събуди,
тюхка се, на себе си се чуди:
— Ех, защо ми трябваше на мене
в препирни да влизам прекалени!
На, изгубих толкоз много злато!...
Но кълна се, че от днес нататък
със жена не влизам в разправия,
нито своята бабичка ще бия!

ЗА ЗВЕЗДИТЕ

*Звездите в небето приличат на хората.
Но само че вечер те тръгват на път —
отиват на работа там из просторите,
задружен и радостен им е трудът.*

*А съмне ли — хваща ги бързо умората
и лягат задружно да спят.*

МЕЧТАТЕЛ

ЮРДАН МНОГОПАТИЛИЯ

*Вий сега отвисоко ме гледате
и си мислите:*

„Ех, дете!

*Да пасе там на село говедата
и уроците си да чете!“*

*Ала вие навярно не знаете
за какво си мечтая аз.
Че са тесни за мене стаите
и са нищо уроците в клас.*

*Аз си мисля, че имам флотилия,
че Колумб съм —
голям и брадат
— и откривам например Бразилия
или някакъв свят непознат.*

*Или мисля: нападат България,
а пък аз съм безстрашен пилот,
в бой се хвърлям сред гръм и пожарища
и спасявам своя народ.*

*Или в къщи пък, в труд продължителен
правя опити, мисля, чета —
и откривам цера изцерителен
против рака и старостта...*

*Ех, сега ме наричайте „Данката“,
но помнете — ще дойде ден,
ще ми турят портрета в читанките
и децата ще думат за мен:*

— *Ето, тоз е Юрдан Многопатилия.
Той сега за това е велик,
че на младост е бил любознателен
и смелчаг, и добър ученик!*

А НЕЙДЕ ЦЪФТЯТ ПОРТОКАЛИ

Вали и вали.
И ужасна мъгла,
и гъста, и черна отнейде приижда.
Аз гледам през малките мътни стъкла,
аз гледам навънка
и нищо не виждам.

Студено е,
тъжно е, вятър фучи.
Небето се спуска
и все по се мръщи.
А баба из пруста
сърдито гълчи
и тънат в мъглата
съседските къщи.

Подгизнало всичко
от влага и кал.
И все пак омръзна ми в къщи да дремя!
Как бих поизлязъл,
как бих поиграл,
но кой ще те пусне в такова време!

И ето затворен
аз в къщи седя,
седя като лъв
зад железни решетки.
И виждам през тези мъгли,
през дъжда
далечни страни
и бленувани гледки.

Там някъде цъфне широка лъка
и слънцето грее,
и птичките пеят,
и весело плиска пенлива река,
и голи момчета
се гмуркат из нея.

А нейде край морския пясъчен бряг
маймунки играят,
цъфтят портокали,
небето е синьо, земята е в знак
и вятърът топъл
и милва, и гали...

Но тук е студено
и влага,
и кал.
И все пак омръзна ми в къщи да дремя!
Как бих поизлязъл,
как бих поиграл,
но кой ще те пусне
в такова време!

НА СКИ

*Стърчат дървесата заскрѐжени,
и сняг е застелил земята.
Един е единствен копнежа ми —
да ида на ски в планината!*

*Там, дето са звънки просторите
и въздухът светъл и чист е,
и гордо се дигат там борите
с зелените òглести листи.*

*Белеят се склонове ширнати
и в сняг са скали и пътеки.
Ех, само веднъж да се тирна там
със ските и тънките щеки!*

*Да пее в ушите ми вятърът,
в лицето ми сняг да навява,
да плавам — под мен планината
в омая да се олюлява!*

*Обветрен да сляза в хижата
и щом се покажа на прага —
скиорите да се раздвижат там:
„Бре, кой ли е този мъжага!...“*

ЧЕЛИЧЕНИ ОРЛИ

Ой, брѣмчете,
ой, летете
вий, орли челичени!
Няма птици по небето
като вас обичани!

Ту над ниви занемели
ви брѣмчат моторите,
ту над облаците бели
с ветровете спорите.

Ту кога са дни засмяни,
горе из лазурите
като в чисти топли бани
весело се гмурате.

Като вихри из простора
вий свободно бродите.
Няма по-щастливи хора
от пилотите!

Ой, брѣмчете,
ой, летете
вий, орли челичени!
Няма птици по небето
като вас обичани!

ПИЛОТ

*Стига вече сме играли
с книжени хвърчила!
Мама мен с сърце на Крали
Марко ме родила!*

*Не, не са за мене вече
детските балони.
Моето сърце далече
самолети гони.*

*И във класната ни стая,
и дома кога съм —
все мечтая и в безкрая
нейде се унасям.*

*Искам аз пилот да стана,
да дружа с мотора!
Да летя
и с урагани
страшни да се боря!*

*Ех, облечен в топли кожи,
горе да се дигна —
па да видим дали може
вятърът ме стигна!*

ПАРАШУТИСТ

*Имам аз една мечта,
имам аз едно желание:
в самолет да полетя
на далечно разстояние.*

*Там над облаците чак,
дето се разхождат бурите,
дето слънчевия зрак
си играе из лазурите.*

*И без трепет,
и без смут
да се спусна от високото
с моя верен парашут.
Ех, че смел и страшен скок е то!*

*Ще летя, земя, насам
през лазури и през облаци
и ще видя,
и ще знам,
че привличаш и че обла си.*

*Нека вятър да ме вей!
Ще ме вей,
не ще ме гали я!...
Ей такива синове
са потребни на България.*

ФУТБОЛ НА МАРС

*Колко много неща изнамериха
тези учени хора до днес!
Иди в Азия
или в Америка —
с самолет,
с параход,
с експрес.*

*Чак над облаците полети ти,
слез на морското дъно дори,
слушай с радио Рим и Таити
и по кабел с Москва говори!*

*Много силни са станали хората:
вече всичко е в тяхна власт!
Само месецът горе, в просторите,
и звездите далеч са от нас.*

*Ний и тях с телескопите вече
приближаваме бавно насам,
но Голямата мечка далеч е
и Луната стои си там.*

*Колко хубави светли съзвездия:
гледай нощем и радвай се ти!
Ний сънуваме само до днес тия
недостигнати наши мечти.*

*Но човекът труда си не жали,
разширява той своята власт!
Ех, другари,
кога ли, кога ли*

ще играем футбол на Марс!

В ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

*Много тясна е класната стая
с тези четири голи стени.
И аз често седя и мечтая
да пътувам в далечни страни.*

*Колко искам Египет да видя,
дето плиска старинният Нил!
Там величествени пирамиди
нявга робът-народ е строил.*

*Ех, да имам дружина стоманена
и голям лекокрил самолет,
че да кацна като Папанина
върху полюса — в сняг и лед!*

*Или с весела шумна флотилия
да заминеш далече оттук,
към неznайната ширна Бразилия —
нейде много на запад и юг.*

*А оттам да отплуваш по синия
океан с голям параход
за далечната, южната Индия —
при горещия мургав народ...*

*И след дълго и бурно пътуване
да се върнеш в родния град,
да разправиш истории нечувани
за далечния,
ширния свят!*

ПАТРИОТ

*Често мечтая си аз
за океана, безбрежния,
за планинския Кавказ
или за Ленинград — снежния.*

*Мисля си:
чудно е там,
чудни страни и възшебни са!
Туй съм го учил и знам —
пише го в наште учебници.*

*Там — в читанките пак —
много страни са похвалени:
някои с вечния сняг,
други — с гори портокалени.*

*Искам да видя,
да знам
тези страни интересни,
но да се върна насам,
дето звучат наши песни...*

*Дайте ми цяла земя
с нейните две полушария —
пак си оставам дома,
в нашта родина —
България!*

ПРИКАЗКА ЗА РОДИНАТА

*Чудни приказки разправя
мойта баба Мина.
За тегла, борби и слава
в нашата родина.*

*Как врази със остри саби
тука са вилняли,
как деца и стари баби
враговете клали.*

*Как дедите ни в затвори,
по бесилки мрели,
как народът ни се борил,
врял пет века цели.*

*Как по селища и друми,
в пек и зимни хали
люти саби и куршуми
ден и нощ пищяли.*

*Ой, израсла в бой и слава
нашата родина!
Не напразно го разправя
мойта баба Мина!*

*Мислите, че тя ме плаши,
че ме подиграва?
Христоматиите наши
същото разправят!*

СТАРАТА КЪЩА

*Как да се не мръщя,
как да съм засмян
в тази стара къща
с развален таван?*

*Погледни стените,
пода погледни —
с мухъл са покрити,
вред — пукнатини.*

*Лятно време плисне
луд пороен дъжд —
в къщи той накисне
всичко изведнъж.*

*Покрива поправя
татко всеки ден.
Ала той остава
все тъй развален.*

*А от дървеници
нямаме покой.
С тези кръвопийци
водим тежък бой.*

*Мама, леля, кака
пръскат ги с флайтокс.
Те извират сякаш,
сякаш са поток...*

*Зиме дървеници
няма — но тогаз*

*има виелици,
има студ и мраз.*

*През пукнатините
ветрове пицят.
Вият страховити
денем и ноця...*

*Как да се не мръщя,
как да съм засмян
в тази стара къща
с развален таван?*

*Ала скоро, скоро
аз ще пораста
и ще я съборя —
тая гнилото.*

*Вместо нея сам аз
ще издигна пак
здание високо,
до небето чак.*

*Здание широко,
с ведър, хубав двор,
здание високо,
с слънце и простор.*

*Здание със баня
и гръмоотвод...*

*В него ще захванем
весел, нов живот!*

СИН

*Чукай, татко, чукай, блъскай,
запъхтян, измършавял!
Нека люти искри пръска
нажежения метал!*

*Нека тъмното духало
да въздиша и пухти,
нека, цяла почерняла,
одаята да ехти!*

*Удряй туй желязо бяло,
нека искри да летят!
Този чук и туй духало
твоят син ще закалят!*

*Скоро силен мъж ще стана,
като теб ще пораста,
и ще бъда аз отмяна
на добрия си баща.*

*Но ще бъда аз тогава
не ковач брадясал, чер,
а ще се прославя с слава
на строител инженер.*

*Вместо чук — тогаз машини
ще да пеят и бръмчат —
да се чуди, кой как мине,
с моя учен занаят.*

*И да викат:
— Гледай, гледай,*

*туй го построи синът
на ковача, на съседа,
на бедняка дядо Рад...*

*Чукай татко, чукай, блъскай,
запъхтян, измършавял!
Нека люти искри пръска
нажеженият метал!*

КИТНА РОДИНА

ХУБАВИТЕ СТИХОВЕ

*Като топъл южен вятър,
милващ младите листа,
като ручей сред гората,
като славей в тишината,
в тишината на нощта,
като далнина, която
към незнайното зове —
тъй допадат на душата
хубавите стихове.*

*Те за дружба ни говорят
и за труд и красота!
Те пред нас за миг отворят
чудна порта към света,
те към подвизи зоват ни,
към великите неща,
що не може да покътне
валящият се в калта.
Колко шир необозрима,
колко светли брегове,
колко смях и слънце има
в хубавите стихове!*

УЧИТЕЛКАТА

Аз често си спомням дена,
когато отидох в школото.
Събра ни на двора жена,
дошла бе за нас тя в селото.
Тя каза ни:

„Мили деца,
ний с вас сме сега на учение!“
И нашите малки сърца
туптяха от сладко вълнение.
И още от първия ден
научихме песничка малка —
(звучи и до днеска тя в мен)
как билки събирала Лалка.
И ден подир ден след това
тя кротичко ни запознаваше
със букви, числа и слова,
изслушваше ни и поправяше,
когато неволно сгрешим.
Но беше и нежна, и строга,
когато в немирство шумим,
кога си не знаем урока.
Как чудно разправяше тя
за разни страни и народи!
И виждахме как по света
умело и смело ни води.
Как нейната топла ръка
ни сочеше:

„Тази пътека!“
И ние растяхме така
и виждахме все по-далеко.
И ето сега съм баща
и моят син днес ученик е.

*И радостен съм с радостта
на наште строежи велики.
Но често мехваща тъга
за нея, която я няма.
И аз си я спомням сега,
тъй както си спомням за мама.*

ПРОЩАВАНЕ С БУКВАРЧЕТО

*Сбогом, мъничко букварче,
мой учителю любим!
Весело ми е, макар че
трябва да се разделим!*

*Ти разкри ми А-Бе-Ве-то,
тия чудни стъпалца
към науката — където
мамят нейните слънца.*

*И макар и да минавам
в клас по-горен, по-висок,
никога не ще забравям
твоя,
първия урок!*

НАЙ-ОБИЧАНАТА

*Бързат хората край нас,
в труд упорен загорели.
И обичам много аз
тези чичковци и лели.*

*Но от всичките една
леличка си най обичам.
Тази обична жена
мама се нарича!*

ПЪРВИЯТ ДЕН

1

*Какъв е блясък — погледни!
Къщя и улици какви са!
Земята се напремени
с изпраната си бяла риза.*

*Из парка неизвестно кой
пързалки хубави прокарал.
И неизвестно кой цял рой
деца с шейните им докарал.*

*И неуморно сняг вали,
и сякаш сливов цвят ни ръси.
И тъй е весело — нали? —
макар небето да се въси!*

2

*Навън светът е бял, голям и чист
и ноц е вече твърде късна.
И ти последния повяхнал лист
на календара стар откъсна.*

*И върху масата поставяш нов
наместо стария — на смяна.
И първата му страница е любов
те гледа чиста и засмяна.*

*Това е първият очакван ден,
денят на новата година.
Той иде с мир и труд благословен*

в обичаната ни родина!

СТРАНАТА НА ЩАСТИЕТО

*Ти знаеш страната, в която
се някога Ленин роди.
Народите води в тъмата
чрез своите ярки звезди.*

*И носи се нейната слава,
за нея говори светът.
На слабите сили тя дава
и сочи на слепите път.*

*И мразят я лошите хора,
защото на злото е враг,
звездите догоня в простора
и бодна на месеца флаг.*

*Тя иска земята да пее,
да няма ни глад, ни война.
И щастие няма без нея,
без тази велика страна!*

ЗАКРИЛНИЦАТА

*Някога имало чуден юнак —
приказките го разправят.
Бил справедлив този умен добряк,
бил на народа си завет.*

*Пази юнакът и днес от врага
нашата планета любима.
Само че този юнак е сега
армия непобедима.*

*Непобедима! И казва се тя
с гордото име Съветска.
Тя от войната закриля света
и радостта ни детска.*

ТУЙ Е ТЯ

*Виж: небето се разтвори.
Слънчо метна пак зари
над полета и гори.
Слушай: някой ни говори
през бърбия капчук:
— Аз съм тук!
Аз съм тук!
Аз съм тук!*

*И снегът се достоява
в улицата, в твоя двор.
А от близкия стобор
някому се подиграва
птиченцето с весел вик:
— Чик-чирик!
Чик-чирик!
Чик-чирик!*

*Хей, от планините сини
ведър весел вятър вей.
Той ни буди, той ни пей:
— Хора, къщи и градини,
чуйте, вижте — туй е тя:
Пролетта!
Пролетта!
Пролетта!*

ТЪКАЧКА

*Почна да преде
нишки-дъжд небето.
Пролетта дойде,
вече е в полето.*

*Ето я тъче
чудни платове тя,
за да облече
голите дървета.*

ПЪРВИ МАЙ

*Музика, глъчка и песни
улици, пълни с народ.
Весело свети небесния
свод.*

*Движат се цветни колони,
сякаш сама пролетта
движи се, пее и рони
цветя.*

*Неи са сякаш послушни
улици, песни, народ.
Колко е весело в дружния
ход!*

*Всеки при своите в строя
крачи напред окрилѐн.
Колко е празнично в тоя
ден!*

ВЕСЕЛО ЛЕТУВАНЕ

*Иде лятото, деца!
Весело летуване!
Нека дните летни са
къпане и плуване,
спорт, и песни, и игри,
четене и работа!
Лятото ще разведри
и засили слабите.
Работи, бъди смелчаг!
Че на закаления
лесно е да почне пак
наесен учение!*

ПЕПЕРУДИ

*Излезе Калинка в полето веднъж,
в ливадите, дето нашир и надлъж
пъстроят цветя и летят пеперуди,
летят пеперуди
и всяка се труди.*

*Безброй пеперуди!
И гледа ги тя —
и те са същински примамни цветя.
Нагиздени с рокли и тънки дантели —
червени,
зелени,
кафяви
и бели.*

*И втурна се в гъстите буйни тревни
тя тези летящи цветя да лови.
И тича, препъва се, пада и става,
те сякаш подмамват я
и я задяват.*

*И дъхат цветята,
и слънце, и смях.
Калинка саминка — зареяна в тях
и сякаш в тревата лети, а не тича
и на пеперуда голяма прилича.*

*Сами пеперудите в тази игра
навярно я мислят за своя сестра.
Калинка се смее,
Калинка се чуди:
— Кое е цветя*

и кое — непрерыви?

ПРОМЕНИЛО СЕ МОМЧЕТО

*Долята при морето Антоша
с бяла-бяла и слабичка кожа.
И игра си с вълните солени,
и сред пясъците нажежени
той на слънцето дълго се пече
и не сети как то го облече
с нова кожа — тъмнокафява,
по-красива и много по-здрава.*

*А когато подир месец
у дома си се завърна,
баба му, като го зърна,
сграбчи го и го понесе,
радва се и го прегръща:
— Променило се момчето,
снежнобяло отиде то —
шоколадено се връща!*

ЮНАКЪТ

*Отиде Сашо с децата
да дири гъби в гората.*

*И привечер чак дойде си,
но гъби той не донесе.*

*А крачолите съдрани,
краката в драски и рани.*

*Изплашена, мама гледа:
— Какво си направил, чедо?!*

*Но Сашо мама прегърна
и тъй на мама отвърна:*

*— Недей се, мамо, тревожи,
юнак без рана не може!*

СУТРИН РАНО

Как е в утринта приятно —
всичко пее и кипи!
А на мене пък — обратно —
сутрин ми се спи.

Спи ми се, но вече ден е.
И будилникът край мене
ми звъни, звъни, звъни:
„Съмна — казва ми — стани!
Ученик си, а не бебе,
имаш изпити последни.
Няма баба ти да седне
и да учи зарад тебе!“

Рипвам, скачам, а навън
всичко станало от сън.
Улицата загъмжала,
птици пеят на провала.

Нямат ли уроци те,
птиците, потоците —
та са се разпели,
та са разшумели?

А дали това не е
тяхното учение!

ПЪРВИЯ УЧЕБЕН ДЕН

*Над къщата се понесъл
септемврийски лек ветрец
и навънка звънка весел
викацията ни звънец.*

*Ний подтичваме засмени
към школото — и за мен
най-очакван този ден е —
първият учебен ден.*

*Ще се срещна там с другари,
поздрави ще разменим
и на чиновете стари
няма вече да седим.*

*Че и ние по̀ сме стари
с цяло лято! И от нас
май че всичките другари
минаха в по-горен клас.*

*Като кошер забръмчало
туй училище край мен.
Колко весело начало —
първият учебен ден!*

ВАНЮВИЯТ СЪН

*Съни се на Ваня чудовищен сън:
излезе самичък от къщи навън
и тръгна по пътя натам в далнината,
и стигна, и влезе най-последно в гората.*

*Но там го посрещна разрошен мечок.
И ревна мечокът, и с мечешки скок
при Ваня дойде, и по мечешки рече:
„Сега ще закуся със тебе, човече!“*

*И Ваню тогава изплашен разбра —
бе сам-самненичък сред тази гора.
Озърна се той и се спусна да бяга,
мечокът подире му хукна веднага.*

*Но ето полянка под горския склон.
И там на полянката — кон-вихрогон.
Към Ваня той гледа с очи овлажнени
и вика по конски: „Метни се на мене!“*

*И Ваню се метна, и конят за миг
халоса мечока в главата с ритник,
и рипна, и скочи той чак на луната...
Остана мечокът пребит на земята.*

*Ах, ето това е тя тази луна,
която ни праща ноще светлина!...
И Ваню се радва, и Ваню се чуди,
но радва се най-много, че се събуди!*

МНОГО СЕ ОБИЖДА

*Ах, него все го домързява
да мие своето лице,
в училището се явява
с изцапани ръце.*

*Познавате го вие —
как влиза във класа
с несресана коса,
с ръкавите си трие
той честичко носа.*

*В петна са неговите дрехи —
тук има той добри успехи.
Тетрадките съдрани са
и мазни като баница.*

*И всичко туй дали го вижда
небрежното момче?
Но, казват, много се обижда,
рекат ли му свинче.*

ВИДЯЛО МОМЧЕТО

*Видяло момчето
как рови прасето
с нослето си из каловете.*

*И взело тогава
да се подиграва:
— Как мръсни сте вие, свинете!*

*Но рекло прасето:
— Изтрий си нослето
и после над мене се смей ти!*

НЕХАЕН УЧЕНИК

*Две години вече стана
как редовно — всеки ден —
уча нашата Писана
да говори като мен.*

*Ала тя съвсем нехае,
че съм толкова добър.
Тя едно си само знае,
само „мяу“, само „мър“.*

*Никак, никак не приема
хубавият ни език.
Между нас в класа ни нема
тъй нехаен ученик.*

ЗА МАГАРЕТО И МАГАРИЯТА

*Играли край дуварите
децата в прахоляка.
Наблизичко магарето
си чопкало трънака.*

*Наблизичко — градинката
на стрина Маргарита.
И там се вмъкнал Минката —
злосторник невъзпитан.*

*И стъпкал ѝ доматиите,
и стъпкал ѝ цветята.
Видяла туй, горката, тя —
запитала децата:*

*— Не сте ли забелязали
кой тази пакост стори? —
Но Минката излязъл
и така ѝ отговорил:*

*— Видяхме го — магарето
направи тази пакост. —
И после в бяг удари то
и скри се там, в трънака.*

*Дочуло, разтревожило
се мулето отвъде
и рекло:*

*— Значи, можело
момче лъжец да бъде!*

И после то добавило,

като извило шия:
— Не, аз не бих направило
такава магария!

ХИТРАТА КОТКА И УМНАТА МИШКА

*Бе намислила хитрата котка
да измами преумната мишка.
И я вика тя нежно и кротко:
— Я послушай, сестрице ле, мишка!
Аз предлагам ти гозба владишка.
На три крачки е само от прага,
ти излез и вземи я веднага!*

*Ала без да отваря вратата,
отговаря ѝ мишката:
— Знам,
че храната е много богата!
Но опасен е пътя дотам!*

ХРАБРИЯТ ЛОВЕЦ

*Яви се във Рила незнаен ловец,
ловец със двуцевова пушка бойлия.
Нечуван храбрец и изкусен стрелец
бе този призван в занаята ловджия.*

*А имаше сред планинарите слух,
че мечка стръвница се била явила,
че амкала хора, че нейния дух
владеел била и долини на Рила.*

*Достигна слухът и до нашият атлет.
Сърцето му трепна и кипна кръвта му:
„Ех, мецо-мецано, да имаш късмет
пред мен някой ден да се мернеш ти само!
Знай, само мецани
в балкана ще стане!“*

*И ето дойде този ден и веднъж
сред горската стръмна и пуста пътека
се срещна мецаната с храбрим мъж,
там, дето си шушнеха борът и клека.*

*И нашият храбър и силен герой
на място вкопан, като гръмнат остана.
Забрави напред ли, назад ли е той,
а идеше бавно, спокойно мецана.*

*И спря се, изправи се тя в един миг
и с лапа го блъсна изнежно в главата,
сломоти му нещо на своя език,
заплю го и тихо отмина нататък.*

СТАНА ВЕСЕЛО

АПОСТОЛЪТ НА СВОБОДАТА

*От книгите ти знаеш кой
е легендарният герой,
когото слави днес земята,
свободната!*

*Това е той
Апостолът на свободата.*

*С туй име нашият народ
е Левски някога нарекъл —
когато в робство, в кръв и пот
живял*

*и в мъки се е пекъл.
Когато Левски — същ орел —
към свободата ги повел.*

*Историята ни разказва,
че бил и умен, и сърцат.
Затуй е в песните на Вазова
и Ботева възпят.*

*Велик като България,
като България любим —
затуй му паметта красим
с венци и лъчезария.*

ВЕЛИКАТА СТРАНА

Има такава голяма страна —
на дължина,
на ширина...
Трудно страна се такава обхожда.
Слънцето никога там не захожда.
Има тя степи безкрайно широки,
ширни реки и морета дълбоки.
И градове най-красиви тя има,
армия има
непобедима —
най-героичната и най-велика.
Има наука, с която достига
чак до звездите далечни в простора.
В нея живеят най-умните хора.
В нея роден е
 великият Ленин.
Тази страна е — това запомни ти —
освободителят наш и учител.
Ти я учи и я знай наизуст.
Тя се нарича Съветски Съюз.

ПРИКАЗКА

*В София закусихме ний с мама.
После бързо сбрахме си багажа,
тръгнахме — подир два часа само
тичах гол на „Слънчев бряг“ по плажа.*

*Туй не е ли приказка — кажете!
Точно както в приказките става.
Слава на орлите-самолети,
на пилотите умели — слава!*

СТАНА ВЕСЕЛО

*Тук доскоро беше суха
и напукана земя.
Лете тънеше тя в глуха,
в задушлива мараня.*

*Само малката ленива
баричка едва-едва
точеше се мълчалива
между жадната трева.*

*Но дойдоха инженерни,
мериха сред пек и прах.
Людете с машини верни
надойдоха подир тях.*

*Работиха тия люде
от зори и до зори
и за приказ и почуди
езеро се завирй.*

*Лъхна ведрина. Небето
се огледа и видя
облаците и лицето
си в широката вода.*

*Всичките повеселяха.
Дето някога едвам
щрапахме из прахоляка —
днес цамбуркаме се там.*

ГРАД ПЧЕЛИН

*Край гората, сред зелени
припечни треви и цвят
неотдавна построен е
малък и удобен град.*

*Къщичките му са стройни,
с по един етаж едвам,
но семейства многобройни
дружно си живеят там.*

*И гъмжи тук всяка къща
в тъпотите и в труда.
Бързат нейде и се връщат
жителите на града.*

*Няма писани закони,
ни милиция дори,
ала ред във всеки дом е,
тишина в града цари.*

*Равноправие голямо
има в тоя малък град.
Мързеланковците само
тук не могат да търпят.*

*Работливи и смирени —
всички са като един.
С остър меч въоръжен е
всеки жител на Пчелин.*

*И тежко̀ му кой понечи
да нападне тоя град:*

*няколко стотици меча
мигом ще го прободат.*

*И Пчелин се с право слави
с майсторството си навред.
Тука, в тоя град се прави
изкусителния мед.*

КИНО В КЪЩИ

*Имаме си в къщи кино.
Без проверка, без билети.
Щракнеш копчето и ето —
след картината картина.*

*И менят се на екрана
ту природа,
ту строежи,
ту из Африка метежи,
ту митинги във Хавана.*

*Виж —
в Москва пристигат гости
с мощните аероплани.
И стопаните засмяни
срещат ги с усмивки прости.*

*А в Америка пък стрелят
срещу люде чернокожи.
Обявяват ги за лоши,
че не се родили бели.*

*Гледаме я възмутени —
тази кървава разправа.
Но след малко притъмнява
и картината се сменя.*

*Стадион.
И два отбора.
Почнаха футболна схватка.
Между мен и между батка
тутакси започна спора.*

*Имаме си с батка стари
спорове и вкус различен.
Аз „Локомотив“ обичам,
батко пък заклет левскар е.*

Ала тука влезе мама.

Каза:

*— Време е да спите.
Утре рано ще вървите
на училище и двама.*

ГАТАНКА

*Във нашта къща има клетка
между високите стени.
И няма тя отнийде гледка,
нито пък външни светлини.*

*А крушка електрична свети
на дървения ѝ таван.
И можете да си четете
там вестници или роман.*

*Но клетката не е читалня,
макар да грее в чистота,
нито игралня, ни чакалня,
а за пътуване е тя.*

*Между етажите големи,
се движи, шепне и скрипти.
Пътува тя по всяко време —
когато пожелаеш ти.*

*И с тебе за една стотинка,
която ти ще ѝ дадеш,
ще литне като перушинка,
до който си етаж пощеш.*

*И тая малка светла клетка,
с врата една, с една решетка,
която пей като мотор,
се казва?*

—

УМНИЦИ-ДРУГАРИ

*В моята библиотека
е събран ведно света.
Всяка книга същ човек е,
много нещо знае тя.*

*Ето — тази тук разказва
нам за свода звездочел,
слънцето защо залязва,
месецът отде се взел.*

*Тази ясно ни разправя
как се облаци създават,
как те раждат гръм и дъжд.
И защо поредно има
пролет, лято, есен, зима
през годината веднъж.*

*Тази — как човекът умен,
през пека и през леда,
от косматата маймуна
е израсъл чрез труда.*

*Как създал писмо, машини
електриката открил,
как през небесата сини
в Космоса се устремил.*

*А ей тази ни разправя
за далечни времена,
за воюващи държави,
за престъпната война.*

*Тази приказки вълшебни
знай — за подвизи безброй:
как човека зло го дебне,
как надвива злото той.*

*А чрез тази ще проникнеш
в приказните красоти
и стократно ще обикнеш
своята родина ти.*

*Тази за дълга ни пее,
за другарствата добри.
Пее, че човек живее
да се бори и твори.*

*Книгите са млади, стари
като хората са те.
Те са умници-другари,
но за...
който ги чете!*

ХУБАВО

Навън е студ,
навън е мраз
и скреж по клоните и жиците.
Снегът блести като елмаз
и гушат се на завет птиците.

А топло е у нас сега.
Да не е януарска датата,
да нямаше навън снега —
ще кажеш, че е тука лятото.

Не палим печки.
Скриха тях
в мазето, в тъмните му ъглища.
И няма в къщи дим и прах
и мириса лютив на въглища.

А под прозорците навред,
до белите стени облежнати
са радиатори —
наглед
като хармоники разтежнати.

От тях като горещ ветрец
се носи топлина и гали ни.
Тя иде някъде от ТЕЦ
с подземните тръби металени.

Навънка стяга остър мраз,
летят снежинките безчислени.
А топло, чисто и у нас.
Нали е хубаво измислено?

ЧОВЕШКАТА РЪКА

*И мускулеста, и красива,
и в буйна радост, и в тъга,
подвижна, жива, работлива —
твори човешката ръка.*

*Тя пише книги, тя рисува
картини, планове чертай.
Тя по клавишите танцува,
красив човек от кал извай.*

*Играчки прави и машини,
строи заводи, градове,
и не отпада, и не стине,
и сякаш пее и зове.*

*Как тя умее да ласкае
и да помогне в труден час!
Човешката ръка — това е
най-верният другар за нас.*

*Ала тежко̀ им на ония,
що опват срещу нас лъка,
които твърд юмрук да свие
принудят нашата ръка!*

АЗ БЯХ ЕДИН ОТ ТЯХ

*Видя ли ти на стадиона
под строй колона след колона
как с вид напет
вървят напред?*

*Видя ли ти игрите стройни
и чу ли тия песни бойни
на младостта
и смелостта?*

*И тоя ден — кажи — не бе ли
на мускулите загорели
и ден прочут
на мир и труд?*

*Ти чу как стадионът пее.
Аз с тая песен се гордея.
Защото бях
един от тях!*

ЗА ЗВЕЗДИТЕ

*В една книжка прочетох,
че звездите в небето —
тия чудни звезди, дето светят
от неznайната си висина,
от неznайни за нас времена —
били кръстени много отдавна
и си имат история славна
и красиви, добри имена.*

*Те се казват
Венера, Нептун и Меркурий,
те се казват
Полярка, Сатурн и Марс.
И през чистите сини лазури
працат своите усмивки до нас.
Ала кой им е дал имената?
И дали е позната
рождената тяхна дата?*

*На дядо и баба любима
е наречено всяко дете.
А звездите баба любима
и дядо любим дали имат,
на кого са наречени те?*

ПРОЛЕТНО СЪСТЕЗАНИЕ

*Кестените — или си сънил? —
в ден един напъпиха,
щом лъчите на април
ги окъпаха.*

*А отсрещните върби
сякаш се замислиха
и от ревност може би
се разлистиха.*

*Паркът се зазелени,
цъфнат кукуряците,
пускат пухкави ресни
и лещаците.*

*И макар да закъсня,
да е още гола тя,
гледай, пак заруменя
и тополата.*

*Ето първите цветя,
пролетно ухание.
Прави се по красота
състезание.*

*От потока, що шуми,
и от хора, птичия,
чуваш: всичко се стреми
към отличие!*

ДЪЖД

*Кой по покрива шуми,
кой затрака по стъклата,
кой от прах горещ изми
плочниците и тревата?*

*През прозореца поглеж —
туй дъждът е чист и свеж.*

*Сякаш ръси семена
нечия ръка богатата,
та по цялата страна
да кълнят,
да избуят
и да нацъфтят цветята.*

ЛАГЕРЪТ

Свиеш ли към планината
по извиващия път,
ти ще чуеш в далнината
как ту глъхнат, ту ехтят
в тия красоти чудесни
гласовитите слова.
Пионерските ни песни
са това.

Те навътре те привличат,
сякаш мамят и зоват,
дето чуй се хорът птичи,
на дърветата шумът.
Дето луд потокът бяга,
в камънаците гърми.
Пионерският ни лагер
там дими.

Сутрин, щом зарите али
над гората затрептят,
екват нашите сигнали —
на проверката часът.
И затрепка ален пламък
в шеметната синева.
Пионерското ни знаме
е това.

МИЧУРИН

*Посадих си мъничка черешка.
Голичка и тъничка бе тя.
Но пролетес се облече в дрешка
от зелени дъхави листа.*

*Тази дрешка слънцето уши я.
А черешката като дете
с малката си лейчица аз мия,
чистя я и пазя да расте.*

*И не давам да я косне бурен,
и тревата около плевя.
Казват ми на смях, че съм Мичурин.
Аз не се обиждам от това.*

МЕСЕЦ НА СЪДРУЖИЕ

*Май е месецът на песните,
цъфките и радостта.
И навънка да излезнете
мами пролетта.*

*В май е буйното цъфтение,
всеки полъх нов е зов.
Виж: земята пременена е
с накита си нов.*

*И ти става много весело,
виждаш се на празник ти —
щом земята, къдри свесила,
пее и цъфти...*

*Нявка в кърваво бездушие,
в боя за живот мечтан,
май за месец на съдружие
дружно бе избран.*

*Той е месец на шурмуване,
на живота обновен.
Затова така празнуваме
първия му ден!*

КОСЪТ

*Виждад си го ти напролет
как се шмуга из листака.
Като катеричка бяга
и от себе си доволен,
някъде се спотаи,
сякаш нещо там крои.
После зацвърчи и мигом
между клоните се дига
посред горския покой.
И застане нейде той —
веселият, вечно бос,
чернокос
кос.*

*И посред клонака сгушен,
чудни песни той реди.
И се спираш там, заслушан,
с развълнувани гърди.
И се питаш удивен ти —
на какви ли инструменти
свири тоя майстор мил?
И отде е доловил
и заучил тия песни,
песните, с които днес ни
надарява само той,
пъргавият песнопой —
веселият, вечно бос,
чернокос
кос?*

ЧУДНИЯТ КОНЦЕРТ

*Ти в гората излезни
сутрин рано, рано, рано.
Тихо нейде застани,
застани и слушай само.*

*И ще чуеш как звънти,
сякаш е от струни цяла.
Туй не ще го чуеш ти
в никоя концертна зала.*

*Всеки глас и инструмент
разни висини си взима.
И не виждаш диригент,
а съзвучност пълна има.*

*Туй оркестър е и хор
от безбройни птици пойни.
Екне чистият простор
от напевите им стройни.*

*Но да стане всеки звук
в песен хубава и строга —
много труд е даден тук,
репетирано е много!*

КАТЕРИЧКАТА

*Катеричката игрива —
виж я там на оня бор!
Ту зад клоните се скрива,
ту излиза на простор.
Нещо някому зацъка,
после хитро замълчи.
И не е за нея мъка
по дървото да търчи.
По опасни клони плавно,
лекичко се понесе,
сякаш че лети по равно
асфалтирано шосе.*

*Виж — из въздуха тя плува
и лети от бор на бор.
Сигурен съм, че спортува
с най-отбрания треньор!*

ПОТОЧЕТО

*Малкото, планинското поточе!
Колко много с него си приличаме!
Но приличаме си ний в едно, че
двамата обичаме да тичаме.*

*Двамата се смеем и бърборим,
камъни и трапища прескачаме.
Но не можем с него ей нагоре,
ей на оня връх да се изкачиме.*

*Че надолу то като стрела е,
а нагоре да върви — не знае!*

ДРЪВЧЕТО

*През гората,
край дръвче клонато
мина момче и незнайно що
на дръвчето клонките посече
и нататък засвирука то.
А дръвчето никому не пречи.*

*Лъхна вятър. Проговори сякаш,
сякаш хлипна малкото дръвче:
— Що би казал, момко, ако някой
твоите ръчички посече?*

ЗАКРИЛНИЦА

*Днес тъмната стройна гора
е нещо сърдита.
Не е днес такава добра
и тъй миловида.
Ту маха в закана ръце
встрани и нагоре,
ту някому с гневно лице
припряно говори.
Тя с вятъра спори така.
Защо? За какво ли?
Зад нея се стели лъка.
Там рано напролет
цъфтят дървеса и цветя.
И тях застрашава
ги вятърът с гибел.
Но тя
не му разрешава!*

РАМО ДО РАМО

*Люлее се ширната нива
и вятър над нея шуми.
Той блъска я, той я превива,
притиска я чак доземи.*

*Но стройните стръкове житни
ни вопъл издават, ни вик.
Един ли да падне залитне —
двамина подкрепят го в миг.*

*И клас на класа тихо шушне,
че бури не ще ги сломят,
додето са все така дружни
и рамо до рамо вървят.*

*И нивата сякаш войска е,
която се движи под крак.
И младата круша сред нея
е сякаш издигнат флаг.*

ЕСЕНТА

*Гледай: мрат цветя и пеперуди,
а пък колко много разен цвят!
Колко багри! Просто да се чудиш!
Сякаш някой чародей чудат,
някой вещи художник тук се труди
и създава нов и хубав свят.*

*Погледни гората разноцветна!
Нарисувана е тя така,
че не можеш никога пресметна
колко са боите ѝ сега,
колко много хубост ненагледна
вложила изкусната ръка!*

*Този смел художник есента е!
Тя е този майстор на цвета!
Откъде ли толкоз много знае,
при кого ли учила е тя! —
Но рисунката ѝ месец трае —
после почва бяла пустота.*

БЕЗУМНИТЕ ДЪРВЕТА

*Небето се въси. Макар и незрима,
но сеща се — иде тя, ледната зима.
И падат в надвара листа пожълтели,
и пъстър килим из гората се стели.
Мъгливо. А вятърът зъл и хаплив е.
Скривалища правят животните диви.*

*Фланелка облече
и малката Рая.
Затоплена вече
е класната стая.
И само дърветата шумни
са сякаш безумни:
съвсем разсъбличат те своите стволи.
Решили да карат през зимата голи!*

ЛЯТОТО СПИ

*Застила сняг студен земята.
Къде е хубавото лято?*

*То уморено спи сега
дълбоко нейде под снега.*

*Но пролетта ще го събуди,
щом нейните ветрища луди*

*се понесат нашир и длъж,
щом гръмне гръм
и лисне дъжд.*

ЛЕТЯТ ПЕРУШИНКИ

*Летят перушинки и стелят
земята навред. Погледни ти!
И толкова чисти и бели,
че болно ти става в очите.*

*Летят перушинки. Додето
очите ти видят, е бяло...
Да, някоя баба в небето
възглавката си е разпрала.*

ПЪРЗАЛКАТА

Хубав сняг!
Весел сняг!
Сипе,
сипе,
сипе...
На пързалката сме пак
двамата с Алипи.

Там стоят,
там гъмжат
люде,
люде,
люде...
А снежинките летят
като пеперуди.

Чуй, зоват
с пълна гръд:
„Хайде,
хайде,
хайде!
Варда, моля! Моля, път
на шейните дайте!“

Весел сняг!
Хайде пак!
Още,
още,
още!...
Тъй и не видяхме как
мръкнало се. Нощ е.

ГОРКИТЕ

*Сняг вали. Стърчат дървета голи.
Гушат се врабчетата под стрехите
и си шепнат врабешки утехи те,
че ще дойде нова, топла пролет.*

*Съска, хапе вятърът. Студено е.
А са пълни с птичета горите...
Как ли карат зимата горките,
като нямат парно отопление?*

СЪНЯТ НА ГОРАТА

*Сняг дебел е затрупал гората.
Тя е бяла, заспала в кристал.
Ала зъзне в съня си, горката,
и тежи и дълбока печал.
И в студената си красота
тя сънува сега пролетта.*

*И сънуват те — голите стволи —
птичи песни, гнезда и яйца,
малки птиченца и полуголи,
загорели от слънце деца...
Как играят, как пеят, шумят,
пресни гъби и билки берат.*

КОЙ КОГА ПОЧИВА

*Бяла зима равнината стели
с мека, мека, мека пелена.
Всички изгледи са днеска бели,
в бяло е любимата страна.*

*Но под тия пелени смълчани,
пелени от пухкав сняг студен,
колко много весел свят се кани
с песен да нацъфне някой ден!*

*Днес потоците мълчат ѝ тънат,
оковани в лед, завити в сняг.
Но през март те весело ще звъннат —
щом ги лъхне топлият южняк.*

*Птиците не пеят своите песни,
в скреж гората е, денят — унил.
Ще запеят те, когато блесне
веселото слънце на април.*

*Шарени цветя и пеперуди
са заспали своя сън дълбок.
Но през май и тях ще ги пробудят
вятърът и звънкият поток.*

*Лятос тях потта ще ги облива,
в работа ще вият те снага.
Днес почиват. Нека ги завива
пелената топла на снега.*

*А на лято ти ще си почиваш
за това, че трудиш се сега.*

МИСЛЯ СИ, ДЕЦА, ЗА ВАС...

*Мисля си, деца, за вас
и си казвам често:
— Ех,
що не съм аз дядо Мраз,
да ви надаря с успех
и с отлично поведение!*

*Но си мисля: и без мене
вие ще си ги получите —
само повече да учите!*

ВЕСЕЛА КНИЖКА

ВЕСЕЛО

*Ясен, слънчев, весел ден е.
Весела е пролетта.
Сводът весел е над мене,
весело цъфтят цветя.
Веселите птички пеят,
весел вятърът люлее
веселият дъб висок.
Нейде весело зареян,
весело шуми поток.
Весело земята диша,
весел съм, деца, и аз.
И реших се да напиша
книжка весела за вас.*

*И ако не съм успял —
много ще ми бъде жал!*

ПРИКАЗКА ЗА СНЕЖИНКИТЕ

*Отде са се взели
снежинките бели.
Снежинките бели,
до нас долетели?
От чудна презморска страна,
където в една
широка, широка,
висока, висока,
постройка
от облаци
майстор един —
добър, предобър исполин —
ги прави от дъжд и от вятър.
И сам след това
с огромна цева
издухва ги чак в небесата.*

*И всичко това го твори
самичък от тъмни зори.
Не вярваш?
Иди провери!*

ВЪПРОС

— Къде ли отива реката?

— Реката отива в морето
при свойте сестрички и братя.

— А там?

— А там тя става на пара
и пак се издига в небето.

Там малко ли, много прекара —
превръща се в облаци пак
и пада на дъжд и на сняг.

— А после?

— Земята я жадно поглъща,
тя в извори пак се превръща.

А изворите — на потоци,
които с пенливи подскоци
се сбират в ей тая река,
която ти гледаш сега,
която отива в морето...

След туй се завръща в небето
и облаци става и дъжд тя
и става отново река.

— Да, всичко това е така.

Пътува тя и се превръща
на пара, на дъжд и река...

Но можеш ли каза —

сега

отива ли, или се връща?

МОРЕТО ПЕРЕ

*През лятото мама и татко —
след зимния сняг —
заведоха малката Надка
на морския бряг.*

*А беше пенливо, голямо
туй шумно море.
И Надка извика:
— Виж, мамо!
Морето пере!*

ТРИМАТА

*Те са трима. Трима верни
мускетари и другари.
Дето се единът мерне,
там и другите ще свариш.*

*С флоберка из парка стрелят,
борят се и с лодка плават,
скитат и денят им — целият —
ей така си преминава.*

*Мръква. Сводът син се мръщи
и навред настъпва мракът...
А уроците им в къщи
ненаучени ги чакат.*

ПОВРЕДЕНОТО ШОСЕ

*Очаквахме от Варна мама
да долети със самолет.
Приготвихме ний с татка двама
за срещането ѝ букет
и на летището тогаз
ний бяхме — татко ми и аз —
в уречения час.*

*Но самолетът не пристигна.
А там един човек напет
се поусмихна, понамигна
и каза:*

— Няма самолет.

*Повредено билò шосето
там нейде на небето.*

ГЛАДНИЯТ ОВЕН

*Овенът срещнал сред гората
веднъж вълчицата зъбата.
Бил овню страшно изгладнял
и... в миг вълчицата изял.*

ФОКУСНИЦИ

*Ний бяхме в цирка с Влади.
И там видяхме как
закръглен веселяк
усмихнато извади
бял гълъб — бяла птичка —
от своето бомбе.
Преди това пред всички
показа го —
то бе...
бе празно-празненичко.*

*И мислехме си с Влади:
виж ти какъв човек!
Измислил начин лек —
от нищо нещо вади!
Защо и ние тая
наука не изучим —
така че без да учим,
така че без да знаем —
шестици да получим!*

УЧЕБНИЯТ РАЙ

*Казват, нейде по света
имало било гимназия,
образцова била тя
и се казвала „Хайлазия“.*

*И учебниците там
сам-сами се изучавали,
и учителите там
все шестици ти поставяли.*

*А отсъствуваш ли ден,
или два — не забелязвали.
Ученика провинен
там за нищо не наказвали.*

*За такъв учебен рай
откога сме засънували?
Ала никой го не знай
де е той
и съществува ли?*

КАК ВИ КНИГИ ТРЯБВАТ

*Писателите пишат книги.
А ти — за да ги разбереш
дали са книги те велики,
или нищожни, — щеш не щеш,
ще трябва да ги прочетеш.*

*Човек чете ли — много знае.
Така разправят ми на мен.
Но кой в квартала ще се шляе,
щом всички почнем да четем?*

*Затуй аз мисля упорито,
че трябва да се съчинят
такива книжчици, които
сами да се четат!*

МОЯТ БУДИЛНИК

*Имам аз будилник точен.
Сутрин чувам му гласа.
Точно във часа насрочен,
както си го наглася.*

*Рипвам и набързо ставам.
Грей в прозорците денят.
И ужасно се прозявам —
тегли ме назад сънят.*

*Ала трябва да отивам —
свърши времето за сън.
Вънка вече се разлива
от училището звън.*

*Ех, будилнико мой славен,
хубаво ме будиш ти!
Но не можеш ли направи
сутрин да не ми се спи?*

ДОСЕТЛИВИЯТ

Сеца се да иска
той пари за кино
от роднина близка —
лея или стрина.

Сеца се да дига
до небето врява —
щом не му достига
нещо, както трябва.

Сеца се да гони
татка с дълги речи
нови панталони
да му купи вече.

Досетлив
изглежда,
приказлив
е даже.
Но се не досеца
„Добър ден“
да каже.

ПО ЧУДО СПАСЕНИ

*Катеричката се къпеше
из окапалата шума.
Заю лекичко пристъпяше,
сякаш ходеше по гума.*

*Ала стъпките усети тя
и за миг уши опери,
шмугна се между дърветата
и като стрела
шумната се покатери
на високата ела.*

*Заю-баю, като чу шума,
шумна татък из гъстака.
Катеричката, заслушана,
спотаи се сред клонака.*

*И помислиха двамината,
че от звяр са проследени,
че опасността е мината,
че по чудо са спасени.*

ЗАЮВА БЕДА

Сънува заекът веднъж,
че лъв,
 че горски цар е.
Безстрашно той нашир и длъж
из джунглите си шари.

И зърнат ли го — хукват в бяг
и вълци, и хиени.
И суче заекът мустак:
— Боят се те от мене!
Те знаят, че ако река,
ще ги разкъсам всички.
Защото аз съм цар сега
на зверове и птички!

Но за беда — внезапно там
му се изпречи хрътка.
Изтръпна заю и едвам
прегълтна своята глътка.

Направи скок, простена:
 — Ах!... —
Събуди се и рече:
— Ех, тоя заешки мой страх
да бъда лъв ми пречи!

ПИЯНОТО ЗАЙЧЕ НАРОДНА ШЕГА

*Веднъж през храсти и трънак
от гости у чича си
игриво зайче — смел юнак —
се връщало дома си.*

*А вече сивало зора,
когато морно спряло
до някаква си канара
и свито в миг заспало.*

*В туй време минал там лъвът
с лъвицата.*

*И в здрача
те зърнали сред своя път
заспалото юначе.*

*И рекъл свъсеният лъв:
„Това какво е — залък!
А залък, то се знай, такъв
за двама ни е малък.*

*Затуй предлагам да решим
това с достоен жребий:
оттук да се отдалечим
във две посоки с тебе.*

*След туй ще хукнем нанасам
и който пръв дотича —
закуската, що падна нам,
на него се обрича.“*

Така и сторили.
Ала
летейки с всички сили,
по грешка в твърдата скала
главите си разбили.

И паднали сред локви кръв
два трупа край скалата —
големият и гривест лъв
с лъвицата зъбата.

А зайчето между това
събудено трепери,
в лъвицата и във лъва
замаяно се звери.

И казало си то тогаз
пред страшната картина:
— Какви ли ги не върша аз,
кога излишно пийна!

ТРИМАТА ХРАБРЕЦИ

*Далече от лагера, в горската шума
лежаха троица юнака. И там
приказваха те — и от дума на дума
препряха се кой е храбрец по-голям.*

*— Аз — първият каза — си нямам боязън
от нищо, аз храбър съм като войник.
Един път насмалко да бъда прегазен
от два изплашени коня, но в миг
се хвърлих и хванах им здраво юздите.
Те спряха, наведоха мирно главите.*

*— Туй нещо опасно е — вторият рече, —
но ти пък да видиш що случи се с мен!
От село се връщам, а мръкваше вече,
бе зимна виелица, ден студен.
В миг вълк се озъби пред мене... Веднага
с тоягата — прас!... Той успя да избяга.*

*А третият рече: — Връз мене пък мечка
веднъж навали. Но без капчица страх
извадих сред малката тясна пътечка
аз ножа си и моментално успях
в гръдта да я ръгна... Тя ревна, удари
на бяг към далечните диви чукари...*

*И тъкмо завърши той — нещо там шумна.
И тримата скочиха мигом и — беж! —
през гъстите храсти в уплаха безумна...*

А туй, дето шумна там — бе... таралеж.

САМОХВАЛКО

*Иванчо казва,
че не залязва
уж слънцето през дните ясни,
а той го духне, то угасне
и тъй настава нощем мрак.*

*И всяка сутрин пак го пали
и светъл ден настава пак.
Така Иванчо ни се хвали.
Вий вярвате ли му?
Едва ли!*

ДЯДО СТАМАТ

I. КЪЩИТЕ ВЪРВЯТ

*С приятели в димната кръчма заседна
и пийна си дядо Стамат.
Когато реши да си ходи — погледна:
— Я! Всичките къщи вървят!*

*И рече си той:
— Че къде сега в мрака
до в къщи ще газя калта?
Аз моята къща ей тука ще чакам,
ще мине навярно и тя.*

2. ЗЕМЯТА СЕ ВЪРТИ!

*Научи от внука си дядо Стамат,
че уж се земята въртяла!
Че сутрин, щом грейне ни изгревът злат,
не слънцето уж е изгряло,*

*а тя се завърта на друга страна
голямата наша планета.
И ето настава отново деня
над китни гори и полета.*

*Поклащаше дядо замислен глава
и пускаше дим от лулата:
„Не може да бъде, лъжа е това —
стои си на място земята!“*

*Но ето че в празничен ден един път
попийна си повече дядо.*

*И стори му се, че вървят ли, вървят
къщя — като погнато стадо.*

*И бясно въртят се земя и небе.
И дядото смаян загледа:
— Ей, прави са пустите учени бе —
върти се земята проклета!*

НА ПЪРВИ АПРИЛ

*Излязъл Андрейчо на първи април
из парка самин на разходка.
И в храстите тигър голям уловил —
помислил, че туй ще е котка.*

*На връщане блъснал го автомобил
и мигом събрали се хора.
Но гледат: Андрейчо недраснат, а бил
на късчета станал мотора.*

*На тяхната улица се удивил:
горяла съседската къща!
Той духнал, пожара там в миг угасил
и весел дома си се връща.*

КАК МИШЛЕТО ИЗПЛАШИ КОТАКА

*Играеше малкото хитро мишле
в мазата, край делвите, из полумрака.
Но там ненадейно изпати си зле —
намери се в лапите на котарака.*

*Трепери изплашено то и пици.
А весел, доволен котакът го пита:
— Що пискаш и що разтрепера се ти?
Разваляш ми с пискането апетита!*

*— От татка трепера, бая се боя —
отвърна мишлето, —*

че малък нали съм.

*Поръча ми татко дома да стоя,
не дава самичко навън да излизам.*

Засмя се котакът:

— Ха! Глупав мишок!

Мишлето отвърна:

— Лъжа е и срам е

*така да говориш! И умен, и строг,
на всички животни е царят баща ми.*

*— На всички животни ли? Цар аз такъв
от мишия род досега не познавам.*

— Не е той от мишия! Казва се лъв.

Но... чуват се стъпки. Май той приближава!

*И храбрият, силен и стръвен котак
започна объркан и плах да трепера.
Изпусна мишлето и хукна и чак
на двора,*

на крушата в миг се намери.

ГОЛЕМИЯТ МЕСЕЦ И МАЛКАТА МИШКА

*Щом големият месец изгрял
над полето, далеч над баира —
в него малката мишка се взира
и си рекла:*

— Какъв кашкавал!

*И — пленена от него — го пита:
„Хей, голяма и хубава пита,
кажи, кой те търкулна насам?“*

*Но големият месец бил ням.
Той търкалял се бавно натам,
по небесния, звездния път
към отсрещния, тъмния рът.*

*Сякаш от висината си звездна
той ѝ кимал — засмян и голям:
„На отсрещния рът аз ще слезна,
ти ела и изгризай ме там!“*

*И се втурнала мишката гладна
към отсрещния, тъмния рът.
Цяла нощ била дългия път
и пристигнала в утрото хладно.*

*Но далеч, но далеч зад хълма
скрил се месецът, ням и без шум.
Само малката мишка сама —
само мишката, с мишия ум,
и подлъгана, и прегладняла —
там на голия рът стояла.*

УМНИЯТ ЧУДАК

Казват, по земята бродел
някакъв човек чудат.
Зиме той по риза ходел,
лете — във кожух мъхнат.

Сутрин стане ли — ще каже:
„Лека нощ, приятен сън!“
Вечер казва пък:
„Добрутро!
Вече съмнало навън!“

После с вакса се измива
и закусва печен сняг.
Нейде заднишком отива,
заднишком се връща пак.

Ходил, казва, по небето
гъби ужким да бере.
Носи си вода в решето —
книгите си да пере.

Здрав ли е —
тъжи и жали,
болен ли е — смей се с глас...

Вий не сте ли го видяли
някъде измежду вас?

ПРИКАЗКА ЗА КАПКИТЕ АНГЛИЙСКА НАРОДНА ПЕСНИЧКА

*Тез капки, с които ни ръси дъждът,
живееха нейде в морето.
И ето решиха да тръгнат на път,
да тръгнат на път по небето.*

*Сив облак бе техния хубав файтон,
а конят им — буйният вятър.
И тъй по небесния син небосклон
пътуваха те над земята.*

*Но бяха те много и — хоп! — изведнъж
файтонът им счупи се с трясък.
И тях по земята нашир и надлъж
поръси тогаз като пясък.*

*В тревите, в цветята, из бурена див
те скитаха плахи и бледи,
доде ги намери потокът пенлив
и в къщи у тях ги заведе.*

ПРИКАЗКА ЗА ПРАСЕНЦЕТО АНГЛИЙСКА НАРОДНА ПЕСНИЧКА

*Прасенцето малко намери парички
и купи си шапка, чорапки, чепички
и две ръкавички,
и нов панталон,
и нови якички,
и златен бастон.*

*Гърдите си гордо то с китка накити
и с горда походка
направи разходка
и рече: — Да чуем сега новините!*

ЧУЧЕЛО ИЗ Н. ВЕНГРОВ

*Виж го — сред градините
винаги стърчи то.
И когато минете —
винаги сърдито.*

*Де ли е намерило
там глава от слама?
Виж — ръце разперило,
ала пръсти няма!*

*Чужда риза носи то,
чужди панталони!
Затова ли, босото,
вятърът го гони!*

*Ех, ти, чуче-чучело,
дрипаво и прашно!
Сабя си забучило,
а пък не си страшно!*

ОБРАТНОТО

*Имаме ние бърлива съседка.
Бърбе неспирно — без всякаква сметка.*

*Ала на всичко, което разправя —
винаги точно обратното става.*

*Казваше тя, че без царя не може.
Царят бил — казваше — пратеник божии.*

*Казваше. Ала обратно се случи:
ний и без царя растем и се учим.*

*Казваше тя, че богатите хора
били на бедните здрава опора.*

*Стана обратно — животът излезе
без богаташи по-хубав и весел.*

*Казваше тя, че без бога не става
ни плодородие, нито държава.*

*Стана обратно — без бог и светии,
както желаем, живеем си ние.*

*Имаме ние бърлива съседка.
Бърбе неспирно — без всякаква сметка.*

*Ала на всичко, което разправя —
винаги точно обратното става.*

СВАДЛИВИЯТ ВЛАСИ

*Питате —
защо е Власи
толкова свадлив?*

*Той върви
подир носа си,
а носът му крив.*

ЩЕ ДОЙДЕ ВРЕМЕ

*Ехти от глъч и смях квартала.
И топка там звъни,
тупти и блъска, полетяла,
съседните стени.*

*Ти погледни го от балкона —
тревясалия двор.
Ей този двор е стадион на
кварталния отбор.*

*И там кипи игра голяма,
двубоят е могъщ —
училище когато няма,
кога не плиска дъжд.*

*Понявга топката простреля
съседските стъкла.
Оттам се появява леля,
разчорлена и зла.*

*Започва люто да нарежда,
закани да чете.
Спортистите глави навеждат,
мълчат виновни те.*

*И после ѝ се извиняват
за сляпата игра.
И става лелята тогава
и кротка, и добра.*

*Ала на пейката отвъде
седи един старик.*

*Той на играчите се сърди
и мръщи сбръчкан лик.*

Цял ден мърмори там:

— Камшика

ще ви оправя вас!

Милицията ще повикам,

ще ви науча аз!

Но отговарят му децата:

— Ти не бъди свиреп!

Ще дойде времето, когато

и ние като теб

ще остареем,

в ден сияен

на пейка ще седим —

нито на топка ще играем,

нито пък ще шумим!

ДВАНАДЕСЕТТЕ БРАТЯ

ЯНУАРИ

*По замразената земя
през люти ветрове премина,
но пръв доведе у дома
той Новата година.*

*Топовен гръм се чу навън.
И още в първите минути
се сляха в къщи смях и звън
с топовните салюти.*

*И се здрависват с весел глас
познати, близки и другари.
Такъв зарадван между нас
пристигна Януари.*

*Облечен в бял кожух от сняг
и в шапка облачна над вежди,
той на пързалката до мрак
устройва шумни срещи.*

*Той не обича да се смее,
но явно е, че се гордее,
за туй, че Ботев е роден
на шестия му ден.
И че на първия му ден
е Яворов роден.*

ФЕВРУАРИ

*Наричат го Малкия Сечко
за разлика от Януари —
Големия, лютия Сечко
и който от него по-стар е.*

*На брата си той подражава:
комините в снежни качулки,
а стрехите в ледни висулки
с изкусна ръка украсява.*

*Понякога той се представя,
че страшен е,
но си личи, че
страх никому вече не всява.
Под мекия сняг се подава
красивото бяло кокиче.*

*И ако към края повежда
и тъжна, и ледена песен —
това е, защото се сеца,
че Левски тогаз е обесен.*

МАРТ

*Ходи мръсен, лошо се облича
и като пиян е — затова
Баба Марта с присмех го наричат
за плачливите му тържества.*

*Ту заплаче, ту се пак засмее —
и скръбта се сменя с радостта.
Чудиш се — за зима ли копнее,
или пък очаква пролетта.*

*Февруари и Април са в свада.
Март със Февруари е дружил.
Мъчно му е да напусне брата,
а пък иска да дружи с Април.*

*И се мъчи Март да ги сдружи,
а са братята непримирими.
Февруари на снега държи,
но Април не ще да чуй за зими.*

*Март отчаян почва да риде...
Но си спомня третия си ден,
ден, когато родния ни край е
от робията освободен,
и е весел пак, и пак сияе...*

АПРИЛ

Полята зелени,
цветецът ранил,
Ленин роден е
през месец април.
На бунт се надига
народът в Април —
под турското иго
когато е бил.
Героят Гагарин
през месец Април
е път легендарен
в небето открил.
Земята ухае
на млада трева.
Погледай каква е
над нас синева!
Напъпили вейки,
грей ден подир ден.
И Пенчо Славейков
в април е роден.
Потоци бълболят,
чуй птичия глас.
Магьосната пролет
е вече при нас!

МАЙ

*Май — месец на пеперуди,
на птичи гнезда и цветя,
на слънцето и пролетта
и дружба на честните люде.*

*Така и започва деня —
на месеца първата дата.
И с песни плющят над земята
работнически знамена.*

*През Май месец Маркс е роден —
учител на всички народи.
През Май е сияйния ден
на Кирила и на Методий.*

*И пее цял ден младостта —
най-песенен празник е този.
И сякаш навред по света
дъхтят казанлъшките рози.*

*Небето тъй синьо сияй
над нашта родина-градина.
И ще ти се цяла година
да бъде все месец Май!*

ЮНИ

*Как красив е месец юни!
Той комай е като Май!
Всичко бърза да целуне,
ободри и приласкай.*

*С пълна кошница череша
иде в дъжд и жезък зной.
И накитен — ще речеш е
бил на сватба нейде той.*

*Но не е на сватба бил, ни
на почивка нейде бил,
а по нивите обилни
мъжки той е работил.*

*В слънчев пек, от вятър брулен,
той с труда си тук дойде.
Той на брата си, на Юли,
иска пример да даде.*

*Знай, че пример е, че той е
месец вече отличен:
на Димитров и Благоев
той е месецът рожден.*

ЮЛИ

*Месец на горещините
и на зрелите жита.
Към полето погледни ти,
чуй: комбайнът забумтя.
На косачите косите
звънкат рано в утринта.
От градините ухае
на узрели плодове.
Мараня е, духота е —
рядко вятър ще повей.
Птиците са си отпели
и почиват през деня,
и мечтаят си — къде ли
има свежа ведрина?
От морето, в далнината
ведър вятър вей сега
и вълните, и децата
си играят край брега...*

*... Някога, когато в ропот,
в робство е народът бил,
в Юли — в скътания Сопот
Вазов се родил.*

АВГУСТ

*През Август сетната горещина
разлива лятото върху земята.
И кукурузът с тежките зърна
готов е за беритбата богата.*

*Повяхват вече полските венци,
не звънка птича песен из горите.
И тъжно свирят нощните щурци,
и в небесата гъсти са звездите.*

*А денем виждаш ти огромен клин
на юг да пори небосвода син.
Това са щъркелите ни любими,
те в топлите страни отлитат зиме.*

*Балканът чист е, син и замечтан.
Той спомня: — Някога през Август месец
гърмя при Шипка кървавата бран,
която свободата ни донесе...*

*Прозрачен, топъл, въздухът сияй.
Децата още къпят се, но знаят,
че дойде ли на месец Август край,
и на ваканциите иде краят.*

СЕПТЕМВРИ

*Свършиха дните ни летни.
Кичат мъгли планините.
Бяха зелени горите,
стават сега многоцветни.*

*В китни градини, в лозята
виж — плодове натезжали.
Радва се, сякаш се хвали,
с рожбите свои земята.*

*Сутрин закусваш ти бърже,
миг след това си облечен.
Почва училище вече —
лагерът, отдихът свърши!*

*Славен е месец Септември!
В наште читанки четем ний: —
месец на бойни сияния
с двете народни въстания!*

*Месец, през който червения
Смирненски Христо роден е.*

ОКТОМВРИ

*През Октомври бял калпак надянал
пак Балкана — зимата дошла.
Падат листите и мръква рано.
Как са тъжни голите поля!*

*Още няма сняг, пързалки няма,
често, често ръси дъжд студен.
Кално е. В училището само
весел е навъсеня ден.*

*Небосводът ниско се надвесил,
в гъсти облаци е той обвит...*

*В ден такъв на фронта в този месец
Димчо Дебелянов е убит.*

НОЕМВРИ

*Ноември, ноември — ти месец невесел,
ти месец на вятър, на студ и на сняг!
На седмия твой ден широко разве се
над руските степи червения флаг.*

*На седмия твой ден народът в Русия,
след дълги, след кървави тежки борби
помете настръхналата тирания
и своята власт на света протръби.*

*И стана Русия страна на победите,
страна на свободните хора е тя.
Народите с почит, с възхита днес гледат я
и води към волен живот тя света.*

*Дари свобода тя на нашта родина.
От нейното слънце е днес озарен
трудът ни.*

*Затуй ние всяка година
празнуваме тоя — великия ден.*

ДЕКЕМВРИ

*През Декември е рождената
дата на Вапцаров.
Ето зимата, студената,
с песента си стара.*

*Тази песен ний познаваме:
ветрове сърдити
щипят чак до зачервяване
бузите, ушите.*

*Ала ний не се обиждаме
от таквиз щипалки.
Зимата сега съзизжда ни
хубави пързалки!*

*Дървесата са облечени
в ризите си бели.
Бързат хората увлечени —
шум е и веселие.*

*По пазара — стоки шарени,
стомни и панички.
Ето, вече са докарани
малките елхички.*

*Всичко там сега подсеца ни:
старата отмина!
Да се готвим да посрещаме
Новата година!*

ОТТУКА ПОЧВА ОБИЧТА

РУСИЯ

*Летиш денонощно —
пред теб далнина:
държава всемощна,
добра и тревожна —
безкрайна страна.*

*Заводи-гиганти
димят над степта.
И гледаш ги взрян ти —
градища-гирлянди
как светят в нощта.*

*Различен е говор
цветист и речист.
Но руското слово,
тъй старо и ново,
най-силно звучи.*

*Макар не единна
глъчта на речта,
но всеки е син на
единна родина —
най-силна в света.*

*Ти светиш и водиш
и всички народи
днес тебе следят,
Русия, Русия —
спасител на тия,
които в робия
живеят и мрат.*

НАРЕЧЕН КОНСТАНТИН

*Кога, от разказа подмамен,
четеш и се увличаш цял —
помни, че твой предводник там е
човекът,
книгата създал.*

*А той създал е тази книга,
защото е книжовник бил,
защото азбука велика
за него някой сътворил.*

*На тази азбука създател
е древен философ един.
Един мъдрец,
поет,
писател —
наречен Константин.*

ДЯДО БЛАГОЕВ

*Макар и още твърде млад,
но викали му Дядо
на тоя хубавец брадат
с походката си млада.*

*Той от младеж е замечтал
за по-щастлив живот и
оня партия създал,
която днес ни води.*

*й виждал в своите мечти
родината ни днешна,
която обожаваш ти,
тъй както майка нежна.*

СЕПТЕМВРИ

*Всеки месец има своя
доброта и красота.
Но не е ли чуден тоя
вестник пръв на есента?*

*Нито лято, нито есен,
той септември се зове —
тоя топъл ясен месец
на узрели плодове.*

*Круши, грозде и смокини,
ябълки и сливи сини
дъхат своя аромат.
Мамят щедрите градини —
своя дар да ни дарят.*

*Погледни навред страната —
тук стопанин бодър бди
и с трапеза най-богата
празника на Свободата
иска да ни услади.*

МЛАДИЯТ УЧИТЕЛ

*Там, дето утринникът ранен
край селската река свежи,
се вижда гроб.*

*Там партизанин
за вечен упокой лежи.*

*Той някога бил млад учител
в училището, дето днес
се чуват песни гласовити
на пионерската младеж.*

*Той бил любимец на децата,
на възрастните бил другар.
Веднъж в зори по здрачината
откарал го един стражар.*

*И повече не го видяли.
И съдили го — след това
избягал,
погреб бил запалил —
тъй ходела навред мълва.*

*И ето —
в село на площада
с отряд юнаци долял
и всичките храни от склада
на селяните той раздал.*

*Но в нощ предателска причакан,
с кушум бил момъкът свален
там,
дето днес зад върбалака*

е гробът му усамотен.

*Училището в село носи
днес името,*

духа му млад.

*И пионерите със рози
редовно гроба му красят.*

СНИМКА

*У нас виси пейзаж обрамен.
Портрет на село.*

*Правен бил,
когато бил дете баща ми,
а аз не съм се бил родил.*

*Личат на снимката къщурки
сред дворчета,
в градинки с плет,
като смълчани костенурки
край уличките в кал и смет.*

*И туй съвсем не е селото,
в което днеска аз раста.
Не виждам тука ни школото,
нито красивите къщя,*

*които, стройно наредени,
ни сочат ширния площад
и много покриви антени
за телевизори красят.*

*Не виждам парка, язовира,
ни стадиона на простор,
където шумно се тренира
в игрите нашият отбор.*

*Аз гледам тая снимка стара,
а татко маха ми с ръка:
— Това е старата България,
ний нова я строим сега!*

ГРАНИЧАР

*Зиме, лете той на пост е
в бойната застава —
да не могат лоши гости
да ни посещават.*

*Бди и за дома копнее,
в спомените вдаден.
Чува как щурците пеят
в младите ливади.*

*Вижда майка си как шета
весело из двора.
Вижда своята напета
хубава изгора.*

*Вижда как снага изправя
весела страната.
Здраво той в ръце корави
стиска автомата.*

НАШАТА ГОРДОСТ И СЛАВА

*У нас над кревата виси на стената
портрета на моя мил дядо.
Уж дядо, а черна му още косата,
лицето му гладко и младо.
Нито белокос е, нито белобрад,
нито е набръчкан, нито очилат.*

*Но баба разправя, че славно загинал,
когато бил млад като татка.
Загинал начело на бойна дружина
в жестока и кървава схватка.
Било то през месец септември. На бой
с фашизма се дигнал народът-герой.*

*И много и дълги години минават
от оня, далечния месец,
когато народът към подвиг и слава
червеното знаме понесъл,
под бойния призив „Другари, напред!
Да сринем фашисткия кървав гнет!“
И пламнала в боеве люти страната,
борбата била величава.*

*Туптели сърцата от смелост крилата,
загинал и дядо тогава.
На нашата партия верен войник,
загинал геройски от вражия щик.*

*Но пътя на дяда днес татко поел е,
след татка аз весело расна.
И светли са нашите родни предели,
родината става прекрасна.*

*И дават обилно полетата плод,
и дигат се димно завод след завод.*

*Такава обичам аз мойта родина
с червените ярки звезди.
Защото за нея е дядо загинал
и татко сега я гради.*

В МУЗЕЯ

*В музея — пълна тишина
макар тук всичко да говори
за бурни дни и за война,
за кървавата ни история.*

*Но тия неми старини,
що времето направи сиви,
са били в миналите дни
и ярки, и разговорливи.*

*Портрети стари тук висят.
Но тия хора старомодни
са се обричали на смърт,
за да живеем ний свободни.*

*На нас те дадоха крила
и в паметта ни днес живеят —
тъй както нашите дела
ще влезат подир нас в музея.*

РОДИНА

*Земята, по която раснем,
и дъжд свежѝ,
и жега жари я
и тя за нас е най-прекрасна
и носи името България.*

*Боли тя като сладка рана,
когато мъчи ни носталгия
по Дунава
и по Балкана,
по ширните поля на Тракия.*

*Когато виждаме насъне
пръстта,
що трактор мощен пори я,
и Добруджа, що в жито тъне,
и слънчевото Черноморие.*

*Тя малка е,
но е обилна
и ний родина я наричаме.
И тя с това е толкоз силна,
че безпределно я обичаме.*

ОТТУКА ПОЧВА ОБИЧТА

*Обичаш своя дом рожден,
градинката му малка.
И в нея — ореха зелен,
и малката люшкалка.*

*Край нея цветната леха
и двете пейки стари,
и гости весели — смеха
на твоите другари.*

*Любима майка и баща,
и обично сестриче,
което с ленти и цветя
косичките си кичи.*

*И стаичката — твоят рай —
и в ъгъла с креватче,
де спи и с котката играй
по-малкото ти братче.*

*И още многото неща
из стаята и в скрина...
Оттука почва обичта
към твоята родина.*

СЪНУВАМ ЧЕСТО...

*Сънувам често, че съм гост
на село.*

*И навред е пролет.
И нейде чурулика кос
в разлистените гъсти стволи.*

*Сред върбалака с ясен глас
рекичката все тъй бълбука.
И хорски глъч.*

*И сякаш аз
не съм се и делил оттука.*

*Минавам каменния мост,
през който толкоз съм минавал
и в пепелта съм щрапал бос —
когато жегата настава.*

*Но къщите, които знам,
не са ония стари къщи.
Сега като левенти там
се дигат здания могъщи.*

*И дето кръчма с дървен праг
по-рано беше на площада,
стои висок универмаг —
сияйна стъклена грамада.*

*Паваж калта е заменил,
из улиците шетат хора.
И вижда се автомобил
из много двори зад стобора.*

За поздрав дигам аз ръка
към срещнатите хора:
— Здравсти!

Кажу,
нали и ти така
обичаш родното си място?

НАШИЯТ КВАРТАЛ

*Аз живея в нов квартал
в стария ни град.
Няма прах и няма кал —
къщите блестят.*

*Улиците са по план —
прави като свещ.
Магазини, ресторант
и каквото щеш.*

*Ширен нов киносалон,
в лампи заблестял.
Мръкне ли — синей в неон
целият квартал.*

*И ти става все по-драг,
обичен и свой.
И го гледаш весел как
с тебе расне той.*

ЗАПОВЯДАЙТЕ НА ГОСТИ!

*Ний сме в новата си къща.
Три години се строи тя.
И красива,
и могъща,
и в небето чак забита.*

*Гледахме я как растеше
и желязна,
и бетонна,
как сред скелите се ежи
и се дига в небосклона.*

*Явно своите съседки
се стремеше да надрасне,
та чрез нови, ширни гледки
погледите ни да блазни.*

*Стълбище многоетажно
води някъде нагоре
и прозорците ѝ важно
гледат в сините простори.*

*Асансьорът непрестанно
и за всички ни се грижи —
от мазата до тавана
неуморно той се движи.*

*Ний на шестия етаж сме.
Как просторно е дома ни!
Сякаш мебелите разни
весели са и засмяни.*

*Излети не са ни нужни
по балкани и долища —
от прозорците ни южни
цяла Витоша се вижда.*

*Най-приятелски ви каним —
заповядайте на гости!
С хубости ще ви нахраним
и ще ви почерпим с грозде.*

МОЯТ РОДЕН КРАЙ

*Аз не съм се бил родил
до деня свободен,
в който вече победил
своя враг народът.*

*После съм дошъл на свят.
Уча се и расна
в край на цвят и плод богат
и в страна прекрасна.*

*Нови здания стърчат,
дето били хижи,
и се вижда
как градът
към хълма се движи.*

*Тази прасковна гора,
шумната и плодна,
била някога мера̀
пуста и безводна.*

*Пеш вървели в прах и кал
нявга до селата.
Днес по път, покрит с асфалт,
вози те колата.*

*Засуши ли се —
не са
нивите печални.
Там наместо небеса
пръскат дъждовални.*

*Зная аз,
че в край богат
и в страна прекрасна
съм дошъл на тоя свят,
бодър, смел да расна.*

ТАМ МЕ ЧАКАТ...

*Когато се отделям
за дни
или неделя
от родния си град,
започвам да усещам
желание горещо
за връщане назад.*

*И седна ли във влака
и влакът пак затрака
по равния си път —
нетърпеливо гледам
към всеки град пореден,
към всеки минат рът.*

*И ето
виждам вече
дим тънък отдалече,
познатата лъка.*

*Засвири вече влака,
лети през върбалака
край нашата река.*

*Летят покрайнините
край релсите извити
насреща ни,
назад.
Раздвижва се вагона
и вижда се перона,
и хора там стоят.*

*Аз знам,
че там ме чакат.
А тихо спира влакът
и глъч и смях ехтят.
И аз отново сецам
с каква любов гореща
обичам тоя град.*

ТРОЯН

*Река и град един обичам
под легендарния Балкан.
Реката Осъм се нарича,
градът нарича се Троян.*

*Там нявга весело играхме
ний ученическа игра
и борчетата, що посяхме,
сега са станали гора.*

*И ний сме станали големи
и сме към своите старини.
Ами градът?
Градът в туй време
порасна и се промени.*

*И върнеш ли се там —
едва ли
сега ще можеш го позна:
той станал град индустриален
на хубавата ни страна.*

ЩЕ МИНЕ ВРЕМЕ

*Ти работа днес чудна свърши,
ти малко дъбче посади.
То няма корени,
ни върше
в пръстта безпомощно седи.*

*И щом си му такъв приятел,
и занаят го ти пази
от неразумните рогати,
от зайци, свини и кози.*

*А слънцето ще го калява
и ласкавият чернозем
храна и влага ще му дава
и ще расте то ден по ден.*

*Ще мине време
и ще стане
дъб тъмен,
мощен и клонат.
Ще пеят пойни птици там и
зелени листи ще шумят.*

*И ще се случва често пъти
човек —
на сянка се отбил —
да промълви:
— Честит да бъде
тоз, който го е посадил!*

ДЪБЪТ

*От малък спомням си го аз —
клонатия огромен дъб,
и в летен пек,
и в зимен мраз,
ту весел,
ту потънал в скръб.*

*Когато грейне месец май
и песните си зареди,
като зелен букет сияй
той върху земните гърди.*

*И там се чува птичи хор
и сред клонака му шумнат,
де не прониква твоя взор,
живее сякаш таен свят.*

*А лете,
завали ли дъжд,
под него аз, на завет сврян,
съм се заслушвал неведнъж
как спори той с дъжда припрян.*

*Но ето
идва есента
и тъжно вятърът свисти.
Дъбът посърва —
с младостта
приготвя се да се прости.*

*Щом зимата натрупа сняг,
спи*

*и сънува пролетта
и вижда я навярно как
сияе тя,
танцува тя.*

*А сред клонците си той
какви ли приказки таи —
та като верен часовой
на пост
и ден, и нощ стои?*

ПРОЛЕТТА

Всеки ден цъфти и расне
всеки ден все по̀ ни блазни
с разни изненади тя,
с толкоз много,
с толкоз разни
пеперуди и цветя.
Свойте хубави премени,
чисти,
спретнати, зелени,
вадят всички дървеса
и оглеждат се засмени
в грейналите небеса.

А в клонака им играят
птици,
с песни те вещаят
хубав ден от утринта.
Знаят те,
че песента е
първ другар на пролетта.

А понякога вида си
сменя сводът,
дъжд поръси
всеки дол
и всеки хълм
и просторите разтърси
пролетния първи гръм.
И е желязо ний тогава
чукнем своето чело:
има приказка такава,
че за здраве то било̀.

КАТО ПТИЦА

*Аз в душата си лелея
хубава мечта —
като птиците да пея
и летя.*

*Мене славоят и косът
са ми по душа,
че в душите си не носят
завист и лъжа.*

*А си пеят из гората
и на свобода
и не дирят те заплата
за труда.*

*За такъв живот копнея —
весел,
чист и лек.
Като птица да живея,
а да съм човек.*

КАК ХУБАВ Е ЖИВОТА!

*Щом имаш ден свободен ти,
а слънцето навън блести
и греят дървесата,
не се чуди,
ни двоуми,
а раницата нарами
и — хайде в планината!*

*Зове там всеки цвят и лист
и мамещия въздух чист
така опиянява,
че грижите забравяш ти
и нищичко не те гнети,
и весело ти става.*

*Приветства те поток звънлив
и вятър весел и игрив
облива те с прохлада,
и птиците ти пеят в хор,
и, взряна в синия простор,
ехти гората млада.*

*И ти се сливаш с тоя химн,
със тоя химн неповторим
на вечната природа,
И сецаш как пръстта шупти,
как всичко пее и цъфти,
как хубав е живота!*

ЗАЩО ОБИЧАМ ЕСЕНТА

*Защо обичам есента?
Защото грозде носи тя.
От лагер батко се завръща
и баба сладко пак вари ни,
пак идват лелички и стрини,
пак весела е нашта къща.*

*Един след друг се връщат пак
от планина,
от морски бряг
другарчетата от квартала.
И всеки нещо ще разправи,
и радваме се,
че сме здрави,
че есен пак ни е събрала.*

*Но дните къси стават пак,
и рано, рано пада мрак.
Листата капят —
иде зима.
Но зимата развеселява —
ще има бой със сняг тогава,
пързалки весели ще има!*

ОДУМКИ

КОГА ПЕТЮ ПОРАСТЕ

*Пет души на гости
дойдоха веднъж
у Петюви.*

*Лели
и някакъв мъж.*

*И всички го гледат,
и радват се те.
Че знаят —
до вчера
той беше дете.*

*И хвалят го всички
един подир друг:
— Я, колко порасъл
е вашият внук!*

*И баба се радва:
— Самата не знам
кога ми порасна
и стана голям.*

*А Петю ѝ казва
тогава пред тях:
— Когато ти спеше,
аз, бабо, растях!*

ОЧИЛАТА НА ЩЪРКЕЛА

*Ходи щъркелът с кокили
из реката, край върбака.
Жабите се изпокрили.
От какво ли пък и тях
толкоз много ги е страх?
А пък щъркелът си дири
нещо в камънака,
нещо с човката си трака.*

*Че какво ли толкоз дири
в тия хладни водевири?*

*Казват, както си четял —
очилата
сред водата
бил си изтървал.*

*Но не вярвали това
жабите.
Било мълга.*

ЗАЩО?

Калинка пита баба си:

*— Защо ли
тече реката все надоле
и никога нагоре?*

А бабата ѝ отговаря:

*— Защото е реката стара,
а пък нагоре зор е.*

— Ами защо —

*Калинка пита —
мърмори ден и ноц реката?
— Защото е сърдита,
ядосват я децата.*

*Панталона — моя
сякаш е обуло,
моето сако е
туй момче нахлуло.
Сякаш че нарочно —
аз каквото сторя,
като мене точно
то ще го повтори.
Аз започвам пеене —
пей и то след мене.
И дали е нямо,
и дали хитрува —
но от песента му
нищо се не чува.*

ПИСМО

*Ако беше хартия небето
и мастило — морето,
аз тогава бих ти написал едно
много късо и мило писмо.*

*Да четеш и ноще, и ден
сто години поне.*

КАТЕРИЧКАТА

*Каква си ти хитруша!
Ти от дъба клонат
изцъкаш и се вслушаш —
дали не те следят.*

*След туй се изкатериш
по някой близък клон
и в мене поглед впереш
и правиш ми поклон.*

*И сякаш че ме питаш
от свойта висота:
— Защо в гората скиташ?
Не е за тебе тя.*

*И после —
 без да чакаш —
поела бързо дъх,
ти стрелнеш се в шумака,
та до самия връх.*

*Там клонките тревожиш
и шепнеш ми чрез тях:
— Стигни ме, ако можеш,
но слаб си и те страх!*

*И в тоя чист,
 ухаеш
на горски листи ден
кажи, защо играеш
на криеница с мен?*

КОЙ КОГО БУДИ?

*Сутрин, щом запеят птичките —
почва да развиделява.
И усещат вече всичките —
слънцето изгрява.*

*Димо трие си очичките
и в просъница се чуди:
слънцето ли буди птичките,
птичките ли него будят?*

ТЕЖКАТА КАНАРА

*Сред шосето в дефилето
канара се струполи
и задръсти се шосето
за пешаци и коли.*

*Кон дотича отдалече
и бедата щом разбра,
спря и да отмести рече
падналата канара.*

*Бута я отсам-оттатък,
най-подир се умори,
но стоеше канарата,
не помръднала дори.*

*Ей задават се два вола
помощ тука да дадат
и народа от неволя,
от скалата да спасят.*

*Теглиха отсам-оттатък,
тежка ги мора мори,
а стои си канарата,
не помръднала дори.*

*Слон един отнейде бавно
заклатушка се насам.
Бе решил — това е явно —
да очисти пътя сам.*

*Тегли той отсам-оттатък
легналата канара.*

*Но не мръдна канарата,
и на него се опря.*

*Конят, слонът, двата братя,
двата вола — се дружат
да отместят канарата,
пътя да освободят.*

*Теглиха отсам-оттатък,
ден и нощ, та до зори,
а стои си канарата,
не помръднала дори.*

*Но отнейде нещо звънко,
нещо тихо долетя,
и комарче тънко-тънко
там на кръг се завъртя.*

*— Туй ли камъче — то каза —
толкоз тежко е за вас?
То на песъчинка мяза,
точица го виждам аз!*

*Кацна върху канарата,
малко сили да сбере,
и с един замах я прати
нейде в близкото дере.*

БЪРЗИЯТ ШИВАЧ

*Имаме шивач познат,
с него сме съседни ние.
Много сърчен и сърцат —
бързо и модерно шие.*

*През април поръчаш нов,
лек и летен панталон —
панталонът е готов
чак за зимния сезон.*

*А поръчаш ли балтон,
щом захване студ суров —
чак за летния сезон
ще го имаш ти готов.*

*Този наш шивач познат
много бързо шие — та
затова го и зоват
„Колю Бързотията“.*

ПАЗИ СИ УШИТЕ

*На Иванов Ваня
много май му стана.
Всяка леля, всяка кака,
всеки вуйчо, всеки свако,
всички бабички и стрини —
който покрай него мине —
теглят му ушите те.
И му казват, че билò то
на момчето за доброто —
за да порасте.*

* * *

*И сънува Ваню веднъж,
че ушите му раснат ли, раснат —
все нагоре, нагоре — надлъж
и главата му става ужасна.*

*В огледалото той се видя
и разбра, че е станал магаре.
Как се случи такава беда,
как ще иде при своите другари?*

*Някой може ли го утеша?
Кой лекарство ще му направи —
та от тези ужасни уши
той доброто момче да избави?*

*И не виждаше Ваню спасение
от ужасното си положение.*

Но яви се при него фея —
цяла в бяло и много добра.
И веднага позна Ваню в нея
медицинската млада сестра.

Тая, дете ги често преглежда
там — в училищния кабинет.
И усмихната тя се навежда
и му казва:

— Какъв си напет!
Ти сънуваш, че си магаре!
Събуди се, момче си бъди
и върви при своите другари!
Но ушите си вече варди
от ръце и младежки, и старешки —
да не станат магарешки!

НАБЕДЕН

*Защо ми викат лакомия?
Ядял съм уж на поразия,
сънлив съм бил и мързелив.
А аз съм много работлив,
ям малко и не съм сънлив.
Към обед будя се едвам
и десет пъти дневно ям.
А през останалото време —
макар че много ми се дреме —
с приятели по телефона
си дрънкам, гледам от балкона
как ходи шумната тълпа
и слушам си магнетофона...
Петнайсет часа само спя
и само десет пъти ям.
И зарад всичко туй не знам
защо наричат ме лентяин
и готованко най-окаян.*

ЗА СВИНЯТА

Ах, лоша дума ми излязла —
оплаква се свинята. —
Разправят, че не съм дорасла
да гледам красотата
че чистотата не понасям,
че невъзпитана била съм.

А всичкото е клевета.
На ден по три пъти се мия
и не поглеждам към сметта,
не пия никаква помия,
а само сокове от плод
и чистичка вода и сода.
Тъй както трезвият народ —
та мирен да ми е живота.
Говоря чисто, не грухтя,
нито подсмърчам, не сумтя,
не мляскам никак, щом се храня
(тъй както някои от вас —
да си остане между нас!)
и сутрин първо като стана,
измивам своята уста.
Но тъй мълви за мен мълвата
от стари, стари времена,
че не обичам чистотата,
защото съм свиня.
Така навикнал е светът...
От лоша дума се пазете
и чисти винаги ходете,
учтиви винаги бъдете,
че може да ви наредят
и вас между свинете!

ПОРАЗНИК

*Аз гледах в цирка как един
подвижен, сръчен господин
от нищо нещо прави.*

И фокусник му викат.

*Приятелят ми Слави
за нещо ли се хване —
туй нещо нищо стане.*

*Затуй му викат
поразникът.*

ЖАЛБАТА НА БУКА

Минавах веднъж през гората
и каза ми стария бук:
— Отбий се за малко от пътя
и спри се за мъничко тук.

И виж ми кората насечена —
нещастната моя кора!
Една ли ръка безсърдечна
с нож остър по мене игра?

Минаваха разни младежи
и всеки отби се при мен.
И всеки от тях отбележи,
че бил в планина тоя ден.

Погледнах, прочетох:
„... Илия...“
„... Иванчо от Горни Богров...“
„... Тук пихме и ядохме ние...“
„... Помни ме во веки веков...“

Обезобразена ридае
кората на стария бук.
И сякаш че вражда войска е
минавала скоро оттук.
И вятър повя.

Зашъпоти
с листа многобройни буква:
— Аз, дете съм бук неграмотен,
не бих хулиганствал така!

ЛЕСНА ПЕЧАЛБА

*Нещо сякаш залиня съседа ни,
нашият добър съсед Захари.
Дълго време вече гледаме —
скита, пие, пуши си цигари.
И съвсем не е сега заетия
в свойта работа от ранна заран,
оня весел трудолюбец харен.
Дето двама са, и той е третия.*

*Питаме веднъж Захария:
— Вече ти коя неделя
на почивка май удари я?...*

*— Чакам — каза — да спечеля
от държавната лотария.*

ЛЮБИМОТО ВНУЧЕ

*На баба внучето любимо —
наконтено и сресано.
Но недостатък лошав има —
премного е разглезено.*

*Помоли го за нещо баба —
извърши то обратното,
не върши туй, което трябва,
а върши неприятното.*

*Послушно става туй юначе,
когато е научило,
че баба му от раздавача
е пенсия получила.*

УМНИКЪТ

*Всички учат — кой как може, —
Митко хич не се тревожи.*

*В клас по-горен преминават
и връстници, и другари.
Митко в същия остава,
че е свикнал да повтаря.*

*— Че защо да се старая —
разсъждава си умникът. —
От училищната стая
и в казармата не викат.*

*Ще повтарям,
ще повтарям —
пенсия дорде изкарам!*

ЗА ЕДИН УЧЕНИК

*Откъде дойде — не зная,
чий е внук и чий е син?
Но качи се на трамвая
с чанта ученик един.*

*На седалката в надвара
мигом той се настани
подноса на баба стара
и на още две жени.*

*Публиката се спогледа,
зашушукаха тук-там,
бабата стоеше редом
и в ръка с вързоп голям.*

*Млад човек му проговори:
„Мястото си отстъпи!“
Ученикът се престори,
че е морен и че спи.*

*Някой промълви тогава:
— Подложете му поне
и възглавка!
Заслужава
той шестица по спане!*

ОБИДЕНАТА

*Завърна се дома си Весела.
Разсърдена и нос обвесила,
на майка си така се жали:*

*— Ах, пълно е навън с нахали!
На улицата стрина стара
ме спре и почна да се кара
защо от вестници парцали
съм хвърляла на тротоара.*

*„Защо ги — казва — хвърляш тука?
Виж, има кофа за боклука!“*

*А дядка някакъв с брада
и с куртка, с ордени накитена,
в трамвая страшно ме обиди.
Той каза, че съм невъзпитана
и че безочливо седа
на мястото за инвалиди,
когато баби престарели
край мене без места стоели.*

РАЗЛИКАТА

*Кака ходи в шарен панталон.
Шарен панталон и батко носи.
Същи цвят и същият фасон.
А и двамата са дългокоси
и еднакво им висят косите
чак до над плещите.*

*Пий коняк, цигари пуши кака.
И на батка много му приляга
и да пуши, и да пий коняка.*

Баба вика:

— Леле боже!

*Дип че Владимир с брада е —
иначе човек не може
да ги разпознае,
че кое е брата
и кое — сестрата.*

УЧЕНОЛЮБИВОТО

*Заслужва си отличие
наш Мишо — запомнете.*

*Не вижда той различие
в учебните предмети. —
Кое е математика,
кое е то граматика?*

*Ботаника — това е
за Миша все растения,
без никакво значение
кое дърво,
кое трева е.*

*И в час по география
той постоянно сгафя я —
не знае, че Исландия
съвсем не е Финландия,
нито че Югославия
не е към Скандинавия.*

*И винаги разсеян е,
когато има пеене.
Устата му отворени,
но там не чуй се „до“, „ре“, „ми“.*

*А пък по ръкоделие
класът се пита целия:
— Че Мишо днес къде ли е?*

*В урока по история
разправя смехотвория:*

*че Симеон Велики
в отбор „Академик“ е.*

*А в час по геометрия
главата си корава
по двора той развява —
навярно там проветря я...*

*При туй благоприличие
по разните предмети
това момче — кажете —
не е ли за отличие?*

КАКВО НЕ ПРОДАВАТ

*Има разни магазини,
дето се продават
разни лъскави съдини,
всякаква направа.
И пижами, и пешкири,
и играчки разни —
кой каквото си подири,
всякакви съблазни.
Чукове, тесли и брадви,
лекички и тежки...*

*Само... нийде не продават
хубави бележки.*

БЛАЖЕНИЯТ КОТАК

*У нашия съсед живее
огромен, рунтав, бял котак.
Цел ден лежи и дебелее
и бавно лиже своя крак.*

*Той бил порода задгранична,
за своя произход държи
и смята, че е неприлично
с котаци наши да дружи.*

*Ловът на мишки не познава,
а сит е, с лъскаво лице.
Че с прясна риба го гощават
и с прясно мляко и месце.*

*Той спи върху възглавка нова,
в кушетка мека, в топъл шал.
Закуската му е готова,
щом видят, че се е наспал.*

*Понякога лениво става,
разхожда се и се прозява
и сякаш нещо размишлява,
за нещо сякаш замечтан...*

*Какво ли може да мечтае,
да мисли или да чертае
такъв лентяй и готован?*

ЧИЧО БОРЮ И МУХАТА

Бе горещо.

Сънен ден.

*Чичо Борю изморен
се приготви да подреме
през следобедното време.
Не че е човек сънлив,
муден или мързелив —
има навици такива:
подир ядене поспива...*

*Нека ви предупредим:
чичо Борю е нервозен.
А сега да проследим
нервността какво ни носи.*

** * **

*Тъкмо беше се унесъл,
люшкаше го сладък сън —
в стаята се в миг разнесе
дрезгав, неприятен звън.*

*Бе муха една влетяла
дявол знае откъде.
Песен дразнеща и вяла
тя на свой език поде:*

*„Аз ходя, аз бродя навред
и бръмкам като самолет
и моето бръмкане дразни,
и нося заразите разни.“*

*И сънят на чича Боря
се разсея като дим.
Гневно той се ококоря
и мухата заследи.*

*Тя бръмчи и в кръг се вие.
В миг настана тишина.
Като точка на хартия
е на бялата стена.*

*Нещо сякаш размишлява
и крилцата си потри,
сякаш рече:
 раз, два, три —
и отново отлетя.*

*Кацна на пердето —
 сетне
попремисли сякаш тя,
нещо важно да пресметне
и отново отлетя.*

*Отлетя и забърбора,
завъртя се в миг един,
на носа на чича Боря
кацна като на комин.*

*Кой не би се разгневил,
след като се уморил
и едно мечтае само —
сладка дремчица без шум,
а мухите от носа му
правят си аеродрум?*

*Чичо Борю в гняв замахна
по нахалната муха,*

но от страшна болка ахна
и пое си той дъха.
Вместо да срази мухата
той носа си бе разбил.

А мухата се размята
като в някакъв кадрил.
Ядно да бръмчи започна,
да кръжи напред-назад,
все край него — и нарочно
правеше му на инат:
„Колкото да се гневиш —
слабото ти място знам,
няма, няма да ти дам,
няма да ти дам да спиш!“

И на лампата му ноцна
най-безстрашно кацна тя.
Чичо Борю дигна мощна
лапа и я завъртя.

И по лампата стовари
своя гневен твърд юмрук.
Там мухата той не свари,
но прозвънна стъклен звук.
Лампата на пепел стана,
кръв избликна от дланта,
бе посечена там рана
и обагри пода тя.

* * *

А мухата ту нагоре,
ту надолу полети
и бърбори:
„Чичо Боре,

имаш ли разсъдък ти?
Та си тръгнал да се бориш
с туй, що може да лети?
Де се чуло и видяло
мъж муха да победи?“

И на стенното огряло
мълчаливо огледало
кацна тя и там седи.

Чичо Борю, разтреперан
от обида и от гняв,
с поглед към мухата вперен,
стана от леглото прав
и към ъгъла на пръсти,
тихо, тихо приближи,
там бастуна си чевръсто
сграби той и замижси,
после гневно го запрати
към мухата.

Трясък, вик.
И с парчета ъгловати
подът бе покрит за миг.

* * *

А мухата?
А мухата
пак над него забръмча.
По-нахална и по-зла тя
сякаш стана.
Загълча
му наставнически нещо,
кръг един направи и
на прозореца отсреща

кацна и се спотаи.

*Взе бастона чичо Борю
в жилестата си ръка.
Към закрития прозорец
се нацели той сега.
Вънка бе градина китна.
Чу се трясък, силен звън
и бастонът му излитна
през пробитото навън.*

** * **

*Мухата се сякаш изплаши,
но пак окопи се тя,
забръмка отново и даже
над чичото наш полетя.
И спусна се и начаса
тя кацна му пак на носа.*

*А чичото, обезумял
от толкоз обиди —
извика настръхнал цял
и с ярост в очите:*

*— Проклет да е, който е дал
крила на мухите!*

ЛЪВЪТ И СЛОНЪТ НАРОДНА ШЕГА

Една гореща ясна заран
лъвът —
на всичките животни цар,
на всички твари господар —
излязъл малко из Сахара
да разузнае как я карат
там жителите помежду си.
Пък малко и да позакуси.

С бележник в лапата вървял.
И както си вървял —
съзрял
сред пясъците Зая-бая.

— Аз тебе — казал — те не зная,
не съм те виждал досега
да скиташ тук из материкът.
Какво си ти? И как те викат?
— Аз заек съм.
— А-ха, така...

Добре.
Записвам те в тефтера.
След час един при мен бъди —
закуска ще ми бъдеш ти.
А заекът се разтреперал,
да бъде точен обещава.
Защото, бедният, разбрал,
че царят е пред него бил,
че царят му е наредил.

Лъвът нататък продължил

и ето че видял насреща
сърна.

Тя в утринта гореща
отивала на водопой.

— Какво си ти? —

запитал той.

— Сърна —

отвърнала тя плахо.

— Сърна ли?

Много ми е драго.

Ти обед ще ми бъдеш днес.

На, ето точния адрес,
на който да ми се явиш
в един и половина.

Виж,

внимавай да не закъсняваш,
защото аз обичам точността —
на възпитание е признак тя.
Надявам се, че ме познаваш...

Изплашилата се сърна,
разбира се, че обещала.
Тя царя тутакси познала.
А цар на обед без храна
не е прилично да остава.
Че де се чула и видяла
такава глупава държава —
сърната да си ходи цяла
и в слънчев пек, и в нощен хлад,
а царят-лъв да мре от глад?

От себе си доволен бил
лъвът.

И весел продължил
нататък в жегата нечута.
Но ето че подир минута
пред него пъкнал слон голям.

Сред пясъка едвам-едвам
се движел, сякаш че залитал.
— Какво си ти? —

лъвът запитал.

Отвърнал плещестият слон
с уверен и спокоен тон:
— Аз слон съм —

всеки ме познава.

Какво това те занимава?
— Ще дойдеш —

казал му лъвът —
довечера след шест часът
в дома ми.

Пиша те в тefтера.
Ти ще ми бъдеш за вечеря.
Понеже много си голям,
с приятели ще те изям.
Погледнал слонът и му казал:
— Ти за това ли си излязъл
и рано тръгнал си по пътя?
Изглежда, търсиш си белята?

Лъвът, макар да бил признат
за цар —

да заповяда само, —
усетил —

краят е чепат,
не пее тука песента му.
— Добре, задрасквам те —
отвърнал
и плахо той се спотаил.

А слонът и не се обърнал,
и своя път си продължил.

ИЗКУСНИЯТ КОВАЧ

Имал чичо Сава
пет кила стомана.
И веднъж я дава
на ковача Станя.

— Бравичка резлива
изкови ми!

Нека
хем да е красива,
хем да ми е лека.

— Бравда ли?

Веднага!
Бравда — чудесия!
Много ми приляга
тази майстория!

Прашното духало
почна да надува.
Беше то замряло,
в миг се разлудува.

И задуха силно,
сякаш вее буря.
Синкав плам обилно
лумна от кюмюра.

И чукът заблъска
жежката стомана,
рой искри запръска.
Беше утрин ранна.

Пладне мина вече,
иде икиндия.
Покажи, човече,
свойта майстория!

Ето падна здрачът,
вънка притъмнява.
Сили се ковачът —
брадвата не става.

— Брадвата резлива,
чичо, май не стана.
Нещо я не бива
твоята стомана.

Не е тя отлична
и затуй не става!
Виж —
 тесла прилична
мога да направя.

Рече чичо Сава:
— Щом не става брадва,
ха с тесла тогава
пък да ме зарадваш!

Удря пак ковачът,
и не си играе,
рой искри изскачат,
не шега —
 тесла е!

Но нощта минава,
сипва се зората,
вижда се —
 не става,
не върви теслата.

*И трудът нахалост,
и парчето вече
твърде изтъняло.
И ковачът рече:*

*— Лесно се стопява
пустата стомана!
За тесла не става,
че е чуждестранна.*

*Но ще ти направя
нож с красива дръжка.
Той окуражава,
дава сила мъжка.*

*Почна пак да чука
тънката стомана.
Чука, та се пука,
но и нож не стана!*

*Поизтри с ръкава
от чело потта си
и на чича Сава
промълви тогава:*

*— То за ножа трудно
е да се надявам,
но губерка чудна
ти измайсторявам!*

*Ще я вдяваш лесно,
с нея ще се хвалиш,
кърпи тя чудесно
скъсани чували.*

Няма що да стори

тука чичо Сава.
Мрачно отговори:
— Чукай де!
 Да става!

Почна пак ковачът,
дига шум за двама,
пак искри изскачат,
а губерка няма!

Но с дланта си плеска
чёлото тогава:
— Че губерка днеска
кой употребява?

Тях за показ само
ги в музей поставят.
А пък аз голямо
„цвър“ ще ти направя.

От жарта издига
късчето с клещите,
мигом потоци го
в хладкото корито.

Шумно „цвър“ се чува
посред облак пара.
Майсторът ликува —
здраво го докара!

Каза чичо Сава:
— Чест на теб и слава!

Много скитах, братче,
по земята грешна,
като теб ковачи
никъде не срещнах!

ВЪДИЧАРИ

Таню, Ваню, Ради, Страти —
четирима мустакати,
мустакати въдичари,
въдичари,
баш рибари —
се събраха снощи пак
в пивницата „Върбалак“.

И сред веселби и смях
Таню почна пръв от тях:
— Та ви казвам аз, братлета,
вярвайте ми, ако щете,
в Искъра от оня ден
чудно чудо стана с мен.
Стръв на въдицата турнах
и кога за лов я гурнах,
нещо като сплашен бик
дръпна я навътре в миг.
Аз залитнах край върбите,
но след туй се окопитих.
Почна страшната борба.
Рекох си тогава:

„Ба!

Ти не ме познаваш мене!
Твойте дни са преброени —
мряна ли си, или клен —
ти ще бъдеш победен!“
Целият се изпотих —
изпотих се, но надвих.
И кога из тоя вир
го измъкнах най-подир,

и на сухо го видях,
вярвайте, съвзе ме страх!
Там, край Искъра, прострян
бе голям един шаран.
Два-три метра дължина,
сто кила на тежина.

— Хубав лов си ти направил —
каза Ваню, — хай на здраве!
Вярваме ти, тъй да бъде!
Искърът ги много въди!
Но това, което с мен
случи се от оня ден,
мяза просто на лъжа,
а така е — бас държа!
Въз Боянската река
на разходка ей така
сам-самичък аз поех.
Само въдицата взех
с себе си — по навик стар,
като всеки въдичар.
Но вървах, какво вървах
и не щеш ли, че съзрях
вир един дълбок и син
и кипящ като пелин.
Мигом въдицата стягам,
пускам я и — хоп! — веднага
нещо тъй канапа дръпна,
че ръката ми изтръпна.
После като ме повлече...
Бях комай в водата вече...
Ала ето отдалече,
по надвесения склон
се зададе камион.
Чу той моя молещ вик
и отби от пътя в миг.
Вързах аз тогаз завчас

въдицата за колата
и извиках с мощен глас:
„Дайте ход обратен, братя!“
Камионът запращя,
забуксува, запухтя
и измъкна той едва
от вира дълбок лова...
Страшна изненада, братя!
Грях да ми е на душата,
за лъжа не съм кабил,
честен винаги съм бил —
рибата бе... крокодил!...

— Крокодил ли?! — викна Ради. —
Що за смешни изненади?
Всички знаем — само ти ли? —
че е пълно с крокодили
из Боянската река.
Ала слушайте сега
аз какво ще ви разправа,
па отсъждайте тогава...
На екскурзия веднъж
тръгнах, ала плисна дъжд
и в Владая ме заваря.
Под една къщурка стара
приютих се сред пороя.
В този миг откъм завоя,
от реката под махлата,
дето спуска се водата,
откъм водопада чух
трясък, плясък, тътен глух.
Гледам: придошла водата
и вълна подир вълната
скача, пени се, реве
между тия брегове.
Мигом тук съобразих,
раницата си свалих,

бързо, бързо нагласих
въдицата си и — пляс! —
хвърлих я в един талаз.
В миг така ме нещо дръпна,
че отсреща чак се пръпнах.
Пак ме сепна, но успях
без смущение, без страх
да се хвана за върха
на съседната елха.
Тука въдицата вече
толкоз силно ме повлече,
че елхата из земята
бе изкъртена, горката!

И реших си аз тогава:
ясно е — ще се удавя!
Но в опасния момент
ето пернишкия трен
запухтя откъм Владая.
Без да се поколебая,
аз за него се захванах.
Той като вкопан застана —
бедният изплашен влак!
Ала сили сбра и пак
пътя си пое нататък.
Бе измъкнал из водата
с много пъшкане, едва
въдицата ми с лова.
И когато пак изписка
и на гарата софийска
с глухо пъшкане се спря —
сума свят се насъбра.
Чу се дружен вик: „Ура!“
Влакът мощен и сърдит
бе довякъл с мене... кит!

— Може, може — каза Страти, —

щом размъти се водата,
дип излизат към Владая —
туй от баба си го зная.
Аз пък, братя, оня ден
хванах клен обикновен,
нито малък, ни голям,
има-няма килограм.
Снощи сготви го жената
и нахранихме децата...

— Кааак?! — извикаха тогаз
тримата в задружен глас. —
Туй е невъзможно, брате!
Лъжеш ти, другарю Страти!
Че кога си клен ловил?
Знаем — винаги си бил
предан и добър другар,
но си лош като рибар!
Клен децата ти са яли,
но от столичните хали?

* * *

Този разказ чух веднъж
от един добър приятел.
Той е сериозен мъж,
много е видял и патил.
И живеи с мечта една,
дето няма да я бъде:
иска в нашата страна
китове да си завъди.
Хубав блян и хубав план
но водата му къде е?
Тук е нужен океан,
кит в реките не живее...

Затова пък често той
нам истории безброй —
като тази —
 ни разправя.
Ние слушаме в захлас.
Ако лъже той —
 тогава
значи лъжа ви и аз.

СБЪДНАТ СЪН

НАЙ-СВЕТЛИЯ ДЕН

*Да славим ума и ръцете
на нашите деди и родители!
На почит пред тях! Погледнете
страната ни как са накитили!*

*Страната ни родна, която
надига чело в дръзновение
от гордата паметна дата
на нашето освобождение.*

*И кой тая дата не знае,
и кой с благослов не повтаря я?
Девети септември — това е
най-светлия ден за България.*

СЕПТЕМВРИ

1. ХУБАВ МЕСЕЦ

*Хубав месец е септември!
Още лято е почти.
Хем дъхтят овошки, хем ви
тежка жега не гнети.*

*Няма вече птича песен,
ни ливадите цъфтят.
Ала въздухът е пресен,
мек е, топъл е денят,*

*И щурците нощем свирят
тъжно — не като през май.
Сецат, няма го зефирът
и на лятото е край.*

*А са нощите прозрачни,
И когато е луна —
сякаш в приказки юначни
спи любимата страна.*

*Сякаш спомня други нощи,
друг септември...*

Бой с врага...

*Подвига, за който още
се говори досега.*

2. ДЯДО РАЗКАЗВА

Дядо разказва:

— То беше отдавна...

Месец септември бе.
Като сега
помня — срещу ни картечница лавна,
беше картечницата на врага.

Бяхме излезли ний — отбор другари —
там над селото, на близкия рът.
Чакахме своите, а ни превари,
а ни засече в засада врагът.

Лунна нощ беше.
И светеше пътя
през необрания жълт кукуруз.
Нейде ехтеше оръдеен тътен,
пътят бе ясен, тревожен и пуст.

И командирът тогава отсече:
„Само напред!“
И в задружно ура
хвърлихме се върху залпа картечен.
Нашият залп тишината раздра.

Схватката беше жестока.
Врагът ни
беше до зъбите въоръжен.
Сякаш и днеска в ушите ми тътне
бойт.

Привърши на другия ден.

Сложиха буйни глави най-добрите...
Трупове помня през дим и през прах.
Чръвнаха се от кръвта ни тревите,
сам не разбирам аз как оцелях.

После — мъчения, съд и затвори,
дълги години далеч от дома.
Дълго народът за туй ще говори,

за септемврийската страшна война.

*Беше септември на двайсет и трета.
Времето беше размирно тогаз.
И запомнете за пример, момчета,
как сме воювали ние за вас.*

3. ПРЕД ГРОБА

*Отрядът ни в почит стои
пред стария гроб затревясал.
И вятърът тихо струи,
далече отнейде довтасал.*

*И реч произнесе тогаз
отрядния ръководител:
„Герой е погребан пред вас —
сведете за почит главите.*

*Загинал е в лютия бой
през двайсет и трета година.
Мечтал и воювал е той
за нашата днешна родина...“*

*И ние стояхме и в смут
оглеждахме гроба, венеца,
смутени от страшния труд,
от страшната смърт на бореца.*

*И вятърът сякаш на свой,
незнаен език ни повтаря:
— Мечтал и воювал е той
за свойта родина —
България.*

СБЪДНАТ СЪН

*Сънувам, че съм партизанин.
И нашият отряд
върви през дебри и поляни
и ден и нощ,
и в пек и в хлад.*

*И сред хълмищата гористи,
когато всички спят,
ограждат ни жандармеристи,
но ний пробиваме си път.*

*И атакуваме селата,
и срещат ни с цветя
и хляб жените и децата,
а ний сме с песни на уста.*

*И в боя някой мъртъв падне,
простене друг ранен
и битките са безпощадни,
и в поход сме и нощ, и ден.*

*Но най-подир врагът разбит е.
И екнаха тогаз
на нашта свобода тръбите.
Настана весел ден за нас.*

*... Събудих се —
звучаха плавно
мелодии навън.
Как хубаво е, че отдавна
е сбъднат тоя чуден сън.*

НА РАЗХОДКА

Тръгнах на разходка с дяда.
Беше есен, топъл ден.
Да съм с дяда е наслада
и поука е за мен.
Много помни, много знае
дядо — слушам го в захлас, —
откъде е, откога е
този паметник и тая
къща хубава пред нас.
Де е бил обесен Левски
и в какъв е било ден.
Храмът „Александър Невски“
за какво е построен...

„Ето тука — каза дядо —
бе убит един герой.
Бе момче тогава младо
и другар ми беше той.
А оттатък — зад пазара —
правехме митинг. Тогаз
детективи и стражари
стреляха по нас...“

Качихме се на трамвая.
И трамваят полетял
много бързо стигна края.
Беше крайният квартал.
Къщи стройни и високи
и алеи между тях.
Но из улиците строги
стара къща не видях.
Каза дядо:

*„Виж, това е
нов квартал, сега строен.
Планировката му май е,
ти когато си роден.
Всичко днес се обновява —
каза — в нашата страна...“*

*Пролет бе. Ветрец поява.
Слънце бе и ведрина.*

ОТ ВЛАКА

*Влакът през полетата те носи.
Ти седиш замаян до прозореца,
гледаш дървесата къдрокоси.
Колко ведри родните простори са!*

*Блесне нейде язовир и сетне
бързо се закрие зад чукарата.
Сетне — някой град с квартали спретни
и с усмихнати лица по гарата.*

*Ето влакът профучи, просвири
край село с градини разпланирани,
а отсреща пасище се шири
и по него са стада разтирени.*

*Сякаш тия планини тревожни
и полята — всичко е сънувано.
Сякаш всичко туй от смел художник
е обмислено и нарисувано...*

И се питаш:

*Откъде е тази
гледка толкоз чиста, толкоз любава?
Слънцето
и хората с труда си
правят я такава хубава.*

НАЙ-ХУБАВИЯТ КРАЙ

*Как хубаво светят звездите
далече — отдън дълбините
на черната нощна тъма!
Но няма звезда по-напета
от нашта зелена планета,
от родната наша Земя.*

*Огромна е тя и е силна
и с много богатства обилна
в безкрайната си ширина.
Страни я различни покриват,
но няма страна по-красива
от моята родна страна.*

*България!
С твоето име
и с твоите песни любими
се раждаме ний и растем.
Красива си цялата — зная.
Но няма по-хубав от края,
където съм, майко, роден!*

*Там птиците пеят напролет
в овощните зелнати стволи
и лъха на топла земя.
И как ми е ведро в душата,
как трепка сърцето, когато
отнейде се връщам дома.*

КАК МИ СЕ ИСКА...

Целият род го изпрати —
батка Бориса — войник.
Нещо му думаше тати,
мама с разплакан бе лик.

Батко усмихна се само
и разцелува ги той:
„Гледай си здравето, мамо,
а пък за мен се не бой!“

Шумно замина с другари.
После ни прати писмо.
Само печат му ударен,
ала без марка е то.

Пише — танкист е, добре е,
службата славна била.
Върне ли се — ще умее
да управлява кола.

След половина година
в отпуска върна се той.
Позагорял — юначина,
строен, израсъл на бой.

В дрехи войнишки и строго
с мене държи се сега.
Не разговаря много —
тъй повелявал дълга.

Три дни стоя.
Отзарана

*тръгна си в ранен час...
Как ми се иска да стана
мъж като батка и аз!*

ЧАКАНОТО ПИСМО

*Раздавачът, раздавачът —
пощенският раздавач.
Виж, по тротоара крачи,
мъкне чантата едва.*

*В нея — в чантата — писма са
и за тебе, и за мен.
Той писмата ни разнося
два пъти на ден.*

*От войника той, от батко
вест ни носи в тоя час.
Чака мама, чака татко,
чакам я най-много аз.*

*И не може да не дойде
дълго чакания плик.
И не може да не го е
пратил нашият войник.*

*Че не може да не знае,
как го чакаме дома...*

*А писмото се потая
между другите писма.*

ЛУНОХОДЪТ

*По Луната ходи-броди
приказна машина.
Нито влак, ни параход е,
като трактор не боботи
и не прави обороти
като лимузина.
Нея никой я не води,
тя живее свой живот
и се казва „Луноход“.*

*Там съветският човек
прати я с една поръка
в страшен мраз и жезък пек,
с много рискове и мъка —
да проучи, да узнае
лунната земя каква е.*

*Там съветският човек
прати я да разгадае
лунните незнайни
тайни.
Та в космичния ни век
знанието да сияе.*

ДАНО НА МАРС...

*Луната, чудната Луна,
която тъй далеч изглеждаше
и с меката си светлина
към сънищата ни повеждаше —
сега не е така далечна тя,
нито е толкоз непозната.
Бе посетена в свойта висота
от жителите на земята.*

*И там намериха не цвят и злак
сред шумнали от дървеса долини,
а пепел и мъртвешки камънак
в безмълвните пустини.*

*Но космонавтите се трудят зарад нас —
към другите планети път пробиват.*

А ние си мечтаем:

*— Ех, на Марс
дано да бъде по-красиво!*

КЪМ СТРУМА

*Белият Благоевград
на сестра си Струма дума:
— Ти послушай своя брат,
не шега, не празна глума
ти говори той сега!
Обуздавай своята буйна
своята яростна снага,
гъвкава и многоструйна.
Нека твоите води
да се плискат пълноводни,
но приятел ти бъди
тук на людетe свободни.
Помогни им, влага дай
на пръстта, която вика,
та в Пиринския ни край
пълно щастие да блика.
И ще чуеш песни ти
от народа благодарен,
и Пиринът легендарен
приказки ще ти шепти.*

РАСТЕ

Аз помня го,
отколе се
познавам с тоя град.
Той беше царска столица,
а аз бях много млад.

Ала бедите пращаха
по мен стрелите си.
За мене той бе мащеха,
аз —
негов блуден син.

Бе лют и кървав спора ни,
но победи синът.
И бе отсечен корена
на хищницата смърт...

Сега виж как наболи са
на шир и висота
в червената ни столица
огромните къщя.

Синът ѝ състарява се,
а тя, като дете,
могъща и красавица,
и ден, и нощ расте.

БЕЗСМЪРТНАТА

*Ти мислиш, че — цяла в мъгла и тъга —
земята е вече умряла сега?*

*Че острия вятър — студен и печален, —
това над трупа ѝ е химн погребален?*

*Че белия сняг — над полята прострян, —
това е мъртвешки прощален саван?*

*Земята е жива, но морна тя дреме
и топли в гръдта си голямото семе.*

*Голямото семе, зарито в пръстта,
в което таи се и зрей пролетта.*

*И щом се април над земята вземе,
ще пръсне дара си голямото семе.*

*Ще бликнат потоци, ще грейнат цветя
и гъста трева ще покрие пръстта.*

*И птичите песни в гората ще звъннат,
гори и поля в светлина ще потънат.*

*Ще сетиш ти — щом заговори пръстта —
земята е жива, безсмъртна е тя.*

В ЯСЕН ДЕН

Обичам в ясен летен ден
да скитам сам-самин.
Земята шири се пред мен,
над мене — свода син.

Да крача като земемер
в прохладен ранен час,
когато птичия концерт
звучи от всеки храст.

Да газя цветния килим
на росната лъка,
да слушам веселия химн
на бистрата река.

Да срещам хората и в тях
загледан отдалеч,
да чуя звънкия им смях
и бодрата им реч.

И весело ми е тогаз,
и чувам как ширта
зове ме с тайния си глас —
напред зове ме тя.

СЪНЯТ НА ЗЪРНОТО

*Спи малкото зърно в пръстта.
Спи то, като бебе повито.
И вижда насън пролетта,
и вижда поле класовито.*

*И вижда се стрък то висок
сред хиляди свои събратя.
И храни го земния сок,
и сутрин роси го зората.*

*Дъжд плиска ги, слънце ги грей,
и сякаш зелено море е.
И ден подир ден туй море
се люшка, жълтее и зрее.*

*И чуй се тук-там пѣдпѣдѣк,
и гълъби вече прелитат.
И стрък се навежда към стрък —
за близката жѣтва се питат.*

БРЕЗАТА

*Как натъжена ми изглежда
брезата в тоя ден студен!
През клоните ѝ се процежда
мъглата.*

Нейде устремен

*и хладен, вятърът я хапе,
по кожата ѝ мраз пълзи
и жълтите ѝ листи капят
като несдържани сълзи.*

*Загледан в клоните ѝ бледи,
помислих:*

„Бедната сестра!“

*Тя сякаш моя въздъх сети
и мислите ми тя разбра.*

*И поразклати си клонака,
и тихо ми прошепна сякаш
с глъчта на сетните листа:
— Да, зима иде,
но ще чакам
и ще дочакам пролетта!*

ДЪРВЕТАТА

Обичайте гората,
дърветата обичайте!
В зеленина земята,
земята ни обличат те.

Макар и да са неми
и глухи наблюдатели,
те наши са големи
и най-добри приятели.

Кажете, на кого е
дървото зло направило?
Кого под слънчев зной е
без сянка то оставило?

И кой ли не намери
тих покрив под клоната му,
кога от облак черен
небето е разплакано?

Не си менят местата,
не скитат по чужбина те,
и — вратнали в земята —
обичат си родината.

НЕРАЗБРАНИЯТ

*О тоя вятър, тоя вятър!
Да беше кон, или мотор —
та да го яхна,
по земята
да литна с него на простор!*

*И да ме носи, дето искам,
и дето искам, да го спра.
Но той лудува и се киска,
не можеш с него се разбра.*

*Ломи дърветата и дига
из улиците шум и прах,
посреща те или настига
и грабва шапката ти в смях.*

*Не слуша нищо и не спира
пред уличния знак дори.
А само дразни и нервира —
иди с такъв се разбери!*

ДРЪВЧЕТО

*Аз дъбченце малко сега съм,
край мене тревата пълзи,
и разни обиди понасям
от разни овци и кози.*

*Но мами ме шеметно тая
синееща се висота
и аз денонощно мечтая
да дигна до нея глава.*

*Дъб мощен и шумен да стана
на пойните птици приют,
да вода борба с урагана
в зной летен и в зимния студ.*

*Да пия роса от простора,
и в мощната си висота,
аз редом с елхата и бора,
да гледам широко света.*

*По-скоро, по-скоро, по-скоро,
по-скоро дано пораста!*

ЕДНОКРАК

*Запита вятърът дъба:
— Каква е твоята съдба?...
Ти сто години вече стана
и все на същата поляна
разстилаш клони и шумиш,
ту веселиш се, ту скърбиш...
Тръгни на път, ще видиш ти,
че има още красоти,
и други хубави поляни,
реки, полета и балкани.*

*Дъбът отвърна:
— Знам това
от птиците и от звездите.
И мене мамят далнините,
но аз не мога да вървя.
Ръцете ми са неброими,
но с крак един съм — погледни ме.
А пък за път са нужни два.*

ПРОЛЕТТА Е ТРУД

*Пролетта — какво е тя?
Само слънце и цветя ли?
Само облаците бяли,
в път далечен полетяли
в синята си висота?*

*Още нещо пролетта е,
труд упорен още тя е.
И под тая синева
на небето, дето грее —
вижте малката трева,
как расте и зеленее.
Бърза тя да облече
в дреха свилена земята.
Сякаш веселия вятър
на невидим стан тъче.*

*И потокът зашумял
отдалече, от баира,
дето цяла зима спал,
сякаш силите си сбира,
в пътя, който извървя,
и отива
да полива
долу селските нивя.*

*А когато над града
и далече над рида,
над полето дъжд заръси,
туй труда е на дъжда.
Той дошъл е тук с труда си
да полей полята жадни,*

да измие всички листи,
улиците да изчисти —
да са светли и прохладни.

Труд усилен пролетта е
и почивка тя не знае.

Погледнете как блести
всяка утрина росата.
Туй потта е на земята,
в нощен труд се тя топи.

Сутрин рано, рано, рано
почват птиците концерт.

Пей авлига замечтана
и се чува там гласа на
славей и коса чер.
Тая песенна магия
е магия на труда.
С колко труд и майстория
си изграждат те гнезда!

... Иде тука пролетта
с песни, слънце и цветя,
с работа неизмерима.
Иде и се труди тя —
за да дойде, за да има
весело, богато
лято.

ТЯ ИДЕ...

*Вий всички вече я усещате —
тя иде с веселия вятър.
Тя иде, носи ни надеждите
за топли дни и плодно лято.*

*Прозорците ни ще разтвори тя
и спареното ще изгони,
ще каже ласкаво на хората:
— Хвърлете зимните балтони!*

*И слънце ще нагрее с безбрежните
си силни ласки дървесата...
В горите ще се върнат песните,
в широките поля — цветята.*

ПРОЛЕТ В ГОРАТА

*Как е весела пролет гората!
Няма сняг, няма студ, няма лед!
Няма зимния, лютия вятър —
топъл полъх съгрява навред.*

*Слушаш птиците как в надпревара
своите песни в клонака редят.
Бърза всяка трева да покара
и да види красивия свят.*

*И замайва те топлия мирис
на трева, гнила шума и пръст.
А небето тъй синьо се шири
надалеч — през клонака ѝ гъст.*

*Вятър пролетен — сякаш изпратен
от далечни страни — профучи.
А гората спокойно поклати
своите клони и пак замълчи.*

НА ЦВЯТ И ЛИСТ УХАЕ...

*Пролетта е вече тук.
Тя на цвят и лист ухае.
Откъде дошла — от юг,
или запад — се не знае.*

*Но горите с плащ зелен
е успяла да наметне,
и лъките ден след ден
тя пременя с рокли цветни.*

*Пеперуди и цветя —
всичко модно се облече.
И тревата зашептя
тихите си дълги речи.*

*Птиците, които в мраз
цяла зима са мълчали,
чуй — надуват в ранен час
окарини и кавали.*

*Цялата земя край нас
расне, цъфне, хубавее.
А небето в някой час
с лейката си я полее.*

ТЕМЕНУЖКИ

*Под напъпилия храст
вий се гушите и ужским
криете се.*

*Ала аз
ви намерих, теменужки?*

*В погледа ви син и тих
скромността едничка блика.
Но дъха ви ме повика,
аз по него ви открих.*

ДО НАПРОЛЕТ

Отиде си лятото.

*Вече отмина
кипящия, пъстрия свят.
Сега из страната е друга картина —
ни песен, ни жега, ни цвят.*

*И бързат, прибират реколтата сетна,
в школото е песен сега.
Балканът пак с бялата дреха наметна
огромната своя снага.*

*И пойните птици — авлига и славей —
са вече далече на юг.
Обичат ни те, но — какво да се прави? —
ням зиме студено им тук.*

*Не са като коса и дрозда мъжаги,
които несгоди търпят
и върлият вятър, снега и студа ги
не плашат — а тук си стоят...*

*Но минат ли зимните тежки неволи,
завръщат се всички при нас
и вливат те в нашата весела пролет
и своята песен тогаз.*

НАЙ-ХУБАВАТА КНИГА

*Дъждът по пресните листа
се носи в надпревара.
Като читанка пролетта
пред тебе се разтваря.*

*Настане ясен ден — блестят
зелените картини —
блестят полето и лесът,
и небесата сини.*

*На първа страница се спреш
в читанката богата
и като стихове четеш
тревите и цветята.*

*По страниците път поел,
додето поглед стига —
ти виждаш, че не си прочел
до днес такава книга.*

НЕ БОЙ СЕ...

*Беда когато ти се случи,
недей проклина ти съдбата.
Сполука иде след бедата —
така природата ни учи.*

*След дъжд по-чисто слънце грее,
и пролет е след снеговете.
А щом заглъхнат ветровете —
тогава тишината пее.*

*Не бой се ти — какво от туй, че
не всички дни ти са честити?
По-весело е след бедите —
така природата ни учи.*

КЪМ МОЯ ЧИТАТЕЛ

*Аз искам да те окрия
за хубави мечти и песни.
Да те подтикна към дела
и подвизи,
макар не лесни.*

*Светът е пълен с красоти.
За тебе те са отредени.
Расти, другарю мой,
расти,
че твоят утрешният ден е.*

Издание:

Христо Радевски
Стихотворения за деца

Редактор: Кръстьо Станишев
Художник: Георги Анастасов
Художествен редактор: Елена Маринчева
Технически редактор: Лиляна Диева
Коректор: Добрина Имова

Формат 32/70/108; тираж 4113 екз.; печатни коли 26; издателски коли 18,20; л.г. VII/44; изд. №4193; поръчка №97/1977 година на изд. „Български писател“; дадена за набор на 20.V.1977 г.; излиза от печат на 30.XI.1977 год.

Код 15 9537315511/6056-29-77

Цена 1,32 лв.

Издателство „Български писател“, София, 1977
ДП „Димитър Найденов“ — В. Търново

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.